

સુરત વિશ્વવિદ્યાલય
અધિકારી
સુરત વિશ્વવિદ્યાલય-સુરત

૯૭૩

૬૭૩

માહાસુખરામ કૃત રસીક પદમાઝા.

ત

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

છગનલાલ વલભરામ.

અમદાવાદના નં. ૧ સ. ગુ. નિ. આ.

અમદાવાદમાં

મામાની દુવેલી મધ્યે યુગ પ્રિંટ અને જા.

એ. કંપની. (લિમિટેડ)ના પ્રેસમાં

રણછોડલાલ ગંગારામે છાપી.

સને ૧૮૭૭-સંવત ૧૯૩૩

કીમત. ૦-૭-૦

કોપીરાઇટનો હક રાખ્યો છે. આ પુસ્તક કૌંની
રજા સિવાય કોઈએ છપાવવું નહીં.

સુચના.

સરવે સદ્ગ્રંથોને નિચેની બીતા ધ્યાનમાં લેવાને નમ્રતા પૂર્વક અર્જ કરી દરસાવું છું જે આ ચોપડી છાપવાનો હેતુ એ છે જે હાલના સમયમાં જેને પુસ્તકો નવાં નિકળે છે તેમાં કોઈ ભાગ્યેજ ધિરો લીલાનું જોવામાં આવે છે પણ કેટલાક ગાયન, લાવણીઓ અને કેટલીક વાતોના બહાર પડેલાં છે.

પણ આ પુસ્તક કેટલાક અનુભવી પદ, તથા રસીક ગરબીઓ ને નિતીની લાવણીઓ ને સુધારાને અનુકૂળ પડતા છંદ દોહરા છપાનું છે.

મને લાગે છે જે આ પુસ્તક વાંચનારનું મન ખુશી કરે એવું છે એટલે જેને જેવા સાર જોઈએ તેને તેવા મજે એમ છે. એવું જાણી કર્તા પાસેથી માગી લઈ સઘળા સજ્જનોની સેવામાં મુકુધુ. ઝવેરી હાય તેજ હીરાની કીમત કરે તેવીજ રીતે ખરા વિદ્વાનને ઝાઝો અનુભવનાવી માણસો આ પુસ્તકની જરૂર સમજશે એ જ અરજ.

લી. હમનલાલ વલ્લભરામ.

અર્પણ પત્રીકા.

સકળ ગુણ સંપત્તિ વિવેક સાગરે પર્મ પ્રીય મીત્ર
દામોદર દાસ સાંકળેશ્વર આપ મારા બાળ પણાના રત્ન
હોછો આપની પ્રીતી દીન પર દીન મારા ઉપર વધતી
જોવામાં આવેછે કે જે પ્રેમ પુરુષની સુવાસથી હું ભ્રમરનું
અંતઃકર્ણ તરે થઈ ગયું છે તે દરશાવવાને આ બધું પુસ્તક
ક્રમાં આપનું નામ મારી સાથે જોડાએલું રહેવા આ પુસ્તક
તમને અર્પણ કરું છું તે સ્વિકારશે.

લી. સે. ક. માહાસુખરાંમ નરભિરામ.

કુહા.

રામા આહત રૂપકું રજની આહત ચોર.
પંકજ આહત દીનમણી આહત ચંદ ચક્રોર.
ખટ પદ આહત કુંજકું ધન આહત જ્યુ મોર.
પતંગ આહત દીપકું ગોપી નંદકીસોર.
પરોપકાર પ્રભુચહે સાધુ ચહે સત સંગ.
માસુખ દામોદર ચહે મીલતાં અંગ ઉમંગ.

માહાસુખરામ કૃત રસિક પદમાઝા.

લાવણી.

પાય પડું શ્રી શંકરસુતને ગણપતી ને ગરવા કાવે,
શરણ જતામાં શુભમતિ આવે પ્રાશ્નિત પ્રૌઢા દુર જાવે ;
મુખ્યકલાહન વિદ્ય વિદારણ પાલણ પાંગુળ જન તણા,
એવા ગુણ નિધીને હુ સમરૂં જોઈ દુરગુણ જાળ ધણા. ૧
ગવરી જેની માતા શાતા મુખ તણી ને કરનારી,
નીરમળ નારી મુઘ બુઘ કાવે દુખ સકળની હરનારી ;
તનુજ જેના લક્ષ લાભ એ તનયા રિધીને સિધી,
એ મંડળમાં મુખ્ય શોભિતા, સદાય સાનંદ ગુણનીધી. ૨
શણગાર શોભિ શિદુર કેરો ખ્યારો મોદિક જેહ ગણે,
દુખ ભંજન દુંદાળો ને દુંડાળો સંકટ સર્વ હણે ;
અંધવ સ્વામી કાર્તિક જેના પુરા સૌ પરિવાર વિશે,
મુર સાથ સૌ કરેજ સેવા કલંક વીણના જેહ દિસે. ૩
એવા સમરથ ગણપતિ સમરી માયુ મુજ સંકટ કાપો,
દયા દીલ દીન પર આણીને અભય કરી કર શીર થાપો ;
સમીપ આવ્યો શરણે રહેવા મેહર ધરી મતિ ભ્રષ્ટ હરો,
કર જોડીને માગે મામુખ પુરણ આશા આજ કરો. ૪

કુહો.

મતિ વિચેશર દ્યો વિમળ, કાપો વિષન. વિકાર ;
શીરપર કર મુકી કરો, પૂરણ આશા પાર.

(૨)

ગરબી. ૧

સઉથી સમરથ રાધાવરનો આશરો. (એ રાગ)
એષ્ટ સરવથી સમરણ શ્રી ભગવાનનું,
બીજાં ફોગટ ફાંફાં જાણો નેટ જો;
તત્ત્વ પદારથ તજી અન્યને ધમ્મજી.
હાથે માગી લેવી મોટી વેડજો. એષ્ટ સરવથી. ૧
મુકતીનો મારગ એ વીણ બીજો નથી,
કે છે વેદ પુરાણ કુરાન કિતાબજો;
સાર સકળ સંસાર વિશે તો એજછે,
મહંત જનના મુખનો એજ જવાબજો. એષ્ટ સરવથી. ૨
તરવાનું સાધન ત્રિબુવનમાં એજછે,
બકતી નૌકા સેજે લે ભવ પાર જો;
એસે જે નિશ્ચિત થઈ જાનું ગ્રહી,
ધન ધન્ય તે નર નાર તણો અવતારજો. એષ્ટ સર ૦ ૩
નિતી રહીત અણસમજી જન અફળાય જે,
વારો વલોવ્યા પેરે વ્યર્થજ જાયજો;
અંગાકાર કરે નહી અલખેલો કદા,
રહુ રખડતો પોતે મહા કુખ માંહજો. એષ્ટ સરવથી ૪
કીરતી લોભે કધક કુટાહને મુવા,
કધક મુવા બહુ સેવીને વનવાસ જો;
કધક મુવા પરજાળીને નિજઅંગને,
ઉઠી ગયા કંધ માયા કેરે ત્રાસજો. એષ્ટ સરવથી. ૫

બલે મુકાવો કરવત જાહેને કાશીએ,
 બલે ઉડાવો પુણ આપી દાન જો;
 રૂવે તેમ કરો પણ હરીના બજન વિના,
 કોઇ ઉપાએ નહી ઉદ્ધાર નિદાન જો. એષ્ટ સરવ. ૬
 હીમત ધારો ભક્તિ બાણ જોણે ગ્રહું,
 કદી ન આવે જમ ફુત તેની પાસ જો;
 તેને કષ્ટ કરમને પાપજ શું કરે,
 જો દેએ સચરાચર શ્રી અવિનાશ જો. એષ્ટ. ૭
 ભક્તોગ્રાહકને નહી બચ કઇ વાતનો,
 ક્ષિતિ તપમાં નહી હણનારો જન કોય જો;
 વિશ્વ વિશે તો વાલો સૌ તેના વસે,
 હરીએ ધારું તે તો સેજે હાય જો. એષ્ટ. ૮
 અવીનાશીના આશ્રીતના આગળ કશુ,
 મુર અમુરે ઇલાદીકનું નવ ચાલે જો;
 પીડા પડતી પેજાં સાહાય કરે સહી.
 બાપોજી છુડતામાં બાવડી ઝાલે જો. એષ્ટ. ૯
 મુઠ મનુષ્યને ધારણ માત્ર રહે નહી,
 નીકરે વેહેતા મુકે નહી વિશ્વેશ જો;
 મામુખનો સ્વામીછે સાગર દયાતણો,
 તે ફુખ પડવા દે નહી ભક્તને લેશ જો. એષ્ટ. ૧૦

ગરબી. ૨

શરણ પડ્યાને શ્રીજી સત્ય ઉગારશે,

- અંદેશા રાખે એ જન અસાન જો;
 મનુષ્ય મનુષ્યને મુકે નહી તો કેમ એ,
 શરણાંગત રખડાવે શ્રી ભગવાન જો. શરણ. ૧
- જીઓ બધુ વયમાંહી ધ્રુવન નિસર્યા,
 પુરણ રાખી પ્રભુજીનો વિશ્વાસ જો ;
 આપ્યું પદ અવિચળ સર્વોત્તમ શ્રી હરી,
 પ્યારો ગણીને પુરી તેની આશ જો. શરણ. ૨
- એક હરીની આથે પ્રજાદે કર્ણુ,
 પુરણ વૈર પિતા શુ વારંવાર જો;
 ટેક જવા ના દીધો તેનો ત્રિકમે.
 કીધો હીરણ્યકશ્ચપનો સંહાર જો. શરણ. ૩
- જીઓ મીરાંબાઈ રાણી માણ્દેશની,
 જોને વાલા ઝાઝા શ્રી જીગદીશ જો ;
 કંથે કીધા હણવા કોડ ઉપાય તો,
 હરીએ અત્રીત સરખુ કીધુ વીધ જો. શરણ. ૪
- નરસહી મેતા દુરખળ નાગર નાતમાં,
 રહ્યા બરોસે બુધરને નીરધાર જો ;
 આપ કર્ણુ મોસાળુ પ્રયુ શ્રી હરી,
 હુંડી શિકારી રાખી લાજ અપાર જો. શરણ. ૫
- હવો સુદામો શ્રી હરી કેરે આસરે,
 દાળીદ્રિ ઘેરાયો તો ધરમાંજ જો;
 ભવની ભાવઠ ભાગો તેની બૂધરે,

અંતે આપ્યું પદ શુભ શ્રી જગરાયજી. શરણ. ૬
 બાધી કર્મ અતી કરતા વાલ્મીકજી,
 પામ્યા પુન્ય પુરવને તે ઉપદેશ જી;
 ગાયા ગુણ ગોવીંદના પુરણ પ્રેમશું,
 મળિયું શરણ હરીનું ટળિયો કલેશ જી. શરણ. ૭
 પાંડવ પણ મહા ભક્ત હતા ભગવાનના,
 ઉધાર્યા તે સકળ કુટુંબ સમૈત જી;
 ધૂપદ સુતાની લગ્યા રાખી શ્રી હરી,
 ધનાતાણુ વીણ બીજે નિપજ્યું એત જી. શરણ. ૮
 સાચુ સમરણ જાણી સૂધન્વા તણુ,
 કાંધા તેલ કડા ટાઢી નીરધારજી;
 ભક્તી જાણી બાવતણી જેદેવની,
 હરી જીવાડી જેજેવંતી નાર જી, શરણ. ૯
 એવા ભક્ત અનેક હરીને આશરે,
 ભવ જળ તરીઆ શુભ પદ પામ્યા તેહજી;
 બાંધ્ય ગ્રહે લો તરછોડે નહી બાપજી,
 અનાયનો આધાર કહાવે એહ જી. શરણ. ૬
 નીચી ઉચી નરહરી જાત જીવે નહી,
 સરવેને સરખા છે શ્રી અવીનાશ જી;
 ભક્તજનોને અધીક ગણે બાવે કરી,
 માહાસુખનો સ્વામીજી ટાળે ત્રાસ જી. શરણ. ૧૦

અરબી. ૩

“ પેલો ક્યાંગઓ કાનુકો. ”

પ્રેમીજન વિનારે પીડા પ્રેમની કોણ પ્રમાણે,
 અણુજાણ્યાશુ ઉરમાં સમજે; અનુભવી કોઈ જાણે. પ્રેમી. ૧
 તત્ત્વ શુ જાણે મુક્તા કળનું, બગલો મછનો ભાગી;
 જીવતીમાં શુ સુખકુછે તે ક્યમકરી જાણે જોગી. પ્રેમી. ૧
 પોથીમાં શા સારજ છે તે ઓતા વકતા જાણે;
 મુંઠ પુરષને મનતો પોથી ઉર કંટાળો આણે. પ્રેમી. ૨
 ધરની ગોરી મનમાં સમજે કંથ તાણું ને વીત;
 અણુ અનુભવી પરનારશુ જાણે પ્રીત તણીએ રીત. પ્રેમી. ૩
 વિપત શુંજાણે વંઝા નારી પ્રસુતા કેરી આપ;
 વૃંદલ શુ સમજે નિજ મનમાં મદનતણો ને તાપ. પ્રેમી. ૪
 રતની કીમત અન્ય ન જાણે, વિના ઝવેરી કોય;
 પાંચ હજારનુ પાંચે મળે પણ રંકને હામ ન હોય; પ્રેમી. ૫
 દીપકમાં શુ દેવત છે તે, પોતે લહેજ પતંગ;
 અન્ય ન સમજે એ ઉંડઈમાં, જાણે બાજે અંગ, પ્રેમી. ૬
 અંગારામાં સ્વાદજ શા તે, આગીયો જાણે આપ,
 પ્રેમની પીડા કેવાય નહીને, મુંગે મુઝામણુ તાપ. પ્રેમી. ૭
 પૂર્વ જનમ સંસ્કાર તણો, તે પ્રેમી મોટો પાસ;
 કે માસુખ અણુજીવો જીવો, જીવો તરે પ્રકાશ. પ્રેમી. ૮

(૭)

અરબી. ૪

તમેરે નંદજી ગોકુળ સંચરો.

બાહરે શુ મોહો સંસારમાં, એતો ઝાંઝવાનુ નીરળે;
ત્રશ્યાતો એનાથી બાગે નહી, ઉલટી અંતર થાય અધારળે,
બાહરે. ટેક.

જેવી બાજીગરની પુતળી, તેવું દેહ તણું આ ટાણુંળે;
બરસો શો તેની સ્થીરતા તણો, એતો બહુગરનુ નાણુંળે. બા. ૧
જેવા ધુમાડાના બાચકા, જેવા વિદ્યુતનો પ્રકાશળે;
જેવું સાગરનુ સ્થિરતાપણું, જેવું ઉતરતુ આકાશળે. બા. ૨
નથી નથી સત્ય તત્ત્વ એમાં કશુ, શોગનખંધે કહુધું ખોટો;
રણમાં રડવતા મેલીજશે, કાયા પાણીમી પરપોટોળે. બા. ૩
માટે બજન કરો પરીશ્રદ્ધનું. વિર પદવી અવીચળ માગોળે.
માહાસુખના સ્વામીના શરણનું, સુખ ધણી તો મમતા
ત્યાગોળે બાહ. ૪

ધોળ પ.

ગીરીધારી નવ ગાયારે, તે મોટી માની માયારે (તે મોટી)
ગરવે શું હોંડે છે પેલા ધુમતોરે
કઈંક ગયા નર ઉડોરે, નવ જડે નિશાની હુંડોરે (નવ જડે)
ચીંતા કરતાં ચટપટ જહશ તુ યુમતોરે. ૧
બેહક થઇશુ બેઠોરે, શા વિચારમાં જીવ પેઠોરે (શાવિચાર)
સાફ કળ શુ દીઠું આ સંસારમારે.
બવમાં બદકપો હુંડોરે, થઇ માયાકેસે હુંડોરે (થઇમાયા)

કુટાપો છું કપ્પધીએ કહ વારમારે. ૨
 પરદારામાં પ્રોઠરે, શું મોહી રહ્યોછું મુંઠરે (શું મોહી)
 હૈયાકુટ્યા હાથે કાંસીમાં પડ્યોરે.
 પર ધન પરછે પ્રીતારે, તને નથી સાંભરતી વીતારે (તને)
 ભૂજંગનો અવતાર કુટીલ કરમે જડ્યોરે; ૩
 વીખ્યા કેરી વાટેરે, તું રોકાઈ રહ્યો શા માટેરે. (તું રોકાઈ)
 રામ રટણ કરતાં શા ધા તુજને પડેરે
 એ હાલત અંધાશરે, પાછળથી પરતાશરે. (પાછળ)
 ત્યાર પછી છુટ્યાનો છેડો નહી જડેરે. ૪
 ફોગટ ફેરા ફરતારે, તને કાલ પરમદીન કરતારે. (તને)
 કાળ તણી તે કપરી ફોળી આવશેરે;
 દયાદૈવને નાંહરે, તને લેશે પલકની માંહીરે. (તને લેશે)
 મુદ્દગળના મારોથી કોણ મુકાવશેરે. ૫
 કહ્યું માનને મારેરે, જે સમજે તો છે સારેરે. (જેશસ)
 મનમાં રાખ્ય બરસો રૂડા રામનોરે;
 એ છે દીનનો અંધુરે, તારૂં પાપ પ્રજાગે સંધુરે (તારૂં પા)
 કષ્ટસમે માહામુખનો સ્વામી કામનોરે. ૬

ધોળ ૬.

રામામાં શુ રાચેરે તુ નાગો થઈને નાચેરે (તુ નાગો)
 જીખનીપુંતો જિતામાં ચાલ્યું જશેરે;
 જરા વિના બાલાવીરે, તને ઘેરી લેશે આવરે (તને ઘેરી)
 બેઠાને ઉડ્યાનાતો સાંસા થશેરે. ૧

ઉનાળાની રાતરે, કંઈ શીત તણુ પરબાતરે (કપ)
 જાતારે તમ જોખનીયું જાશે વહીરે.
 જે જન રહે વિસવાસેરે તે પાછળથી પીડાશેરે (પાછ)
 રોવું પડશે અંત્યે કોઠીમાં રહીરે. ૨
 નથી નથી રેડવાનુંરે, જરૂર જરૂર જાવાનુંરે, (જરૂર)
 ના રહેશે વિશ્વાસે એ જુઠા તણેરે;
 એના જે અભિમાનીરે, રહ્યાજ કાકી વાનીરે, (રહ્યાજ)
 ગયુ ગયુ વહીને મુખથી એવું બણેરે. ૩
 માટે મિત્રો એતોરે, નહાતો છેજ ફજેતોરે, (નહિતો)
 સજવાનો આ અવસર સારો જાયછેરે;
 સુખ મારગ સંચરવુરે, કામજ સાચ કરવુંરે, (કામજ)
 કે માહાસુખ આ કાળ તમોને વહાયછેરે. ૪

જુગાર વિષે લાવણી. ૭

શાણા સજન વાત વિચારી હરમાંહી સમજે,
 જરૂર જુગટુ જોખમકારી કદી ન એ રમજે;
 લાણુ નથી કાંઈ એહ રમતમાં હાણુ થશે ઉલટી,
 ગ્રહણ કરે તેનું જન મુરખ જાણીને મુલટી. ૧
 જુગટામાં કાંઈ સાર મળે નહી પણ છે નાદાની,
 એહ રમત છે રૂડા જનને ભુંડા થાવાની.
 આખેકુખ એ કળીયુગ આપે કામ કરે કુડાં,
 છુટે નહીએ પછી છોડતાં જણાય જન ભુંડા. ૨
 મોટા કૂળના આદ્ય અમીરો લેહેવાયા ભુંડા,

જુગટામાં જામેલા જનના જણાયછે ઝુડાં;
 ખરાબ ખેલે ખેલી મારા ખોટા થઇ પડીઆ,
 રાજ ગયું વળી લાજ રહી નહી, ભાગ ભુંડા બળિઆ. ૩
 બર્થ અમ વિપ્રીત કુળેતી અંત્યે દુખ પામે,
 પરમેશ્વર કોપે ને સુખના દિન સઘળા વામે;
 સુખ કીરતીનો નાશ થાયને દરિદ્રતા જામે.
 સંગત કોદીન કરે ન શુભ જન મિત્રારે નામે. ૪
 ધીરે નહી કોષ ધન તેહને વાલાં સૌ વેહરી,
 ધીક નામ ધરનાર જુગારી મરદ કે મરી;
 ભૂપર જનમી ભાર ક્યો, નહી સાર લહો સારો
 ષઠ્યર પ્રગટ્યો હાત રજક દે આશોશ ધોનારો. ૫
 કૂળ હુંચાનો હાય કદી જન નવ કન્યાદેખે,
 જુગારીઆને ગણો ન નર એ નિશ્ચે ખર લેખે;
 કોય ન રાખે કદી ભરસો જુગારીઆ નરનો,
 ગણે કોય નહી ગણત્રીમાંહી ભાર તોલ ધરનો. ૬
 પરણેલી રહુ સદા પીયરમાં પ્રેમ પાસ તોડી,
 જુગારીઓ જોખમમાં જાએ, ગુણકા ધર દોડી;
 રૂવે રાંડ રોટલાજ સાફ, ગાળ ઘણી ભાંડે,
 છાકેજાનો છેડો વાળી, દુખમાં દિન કાઢાડે. ૭
 ગતી અનીતી હેરાન થાયતો, જ્ઞાન વિના દુલે,
 બક બક વાતો કરે બડાઇની, ચતુરાઈ તો મુલે;
 કરે ચોરી નહી ડરે વાવરે અથ ધરનો તોડી;

ભરે પેટ પછી વેઠ કરીને પાસે નહીં ડોડી. ૯
 જીતું ખોલી પડેજ ભુંડો સૌ ફૂટે ડેલે,
 સગાં સખંધી કુટુંબ કબીલો સૌ હાકી મેલે;
 ધીક ધીક એ નરને નિત્યે પુનઃ પુનઃ વારે,
 રમશો નહીં એ રમત નકારી સમજે તો સારું. ૯
 જીઓ પાંડવો જીગારે રમતાં દુખ દરીએ આવ્યા;
 ખાર સંવત્સ રણમાં રઝળ્યા પણ સુખ નહીં પાયા;
 માહાસત્યવાદી નળ રાજા પણ જીગટામાં હાર્યો,
 ત્રણ વરસ ભગી દુખમાં કુલ્યો ભરે બયમાં બાર્યો. ૧૦
 મોટા મહાપત મહાન એવા દુખમાંહી કુલ્યા,
 સાર ન જાણ્યો એકે અંત્યે ત્યારે તે ભુલ્યા;
 પૈસો જો નિજ પાસે હાય કો અનીજ વેપારી,
 દેશ દેશથી માલ મગાવી, કમાઈ કરો સારી. ૧૧
 બાળે ધીરો જાજ વધારો કાજ કરો સારું,
 પણ મિત્રો એ છંદ પકડતાં વાર વાર વારું;
 કથૂ ન ચાલે તો રહેા બેથી બિદ્ધાથી ખાળે,
 અગર ચાકરી કરો કોયની જીગટું નહીં સાળે. ૧૨
 નથી નથીરે સારે સકળ છે દુખનું દેનારું,
 જરૂર જરૂર તજવું તે માટે જો હમ્મજો સારું;
 નીચ નીચ એ રમત નીચ છે પરહરવા જાણું,
 રાજી રહે કર્તા એ કરવું કહે માસુખ સાચું. ૧૩

સંપ વિશે લાવણી. ૮

સાંભળજો નરને નાર અરજ આવાર, સ્વદેશી પ્યાર; કરી
 ઉર આપે; સૌ સહા કષ્ટ તે માટ ખજી પરિતાપે. ૧
 બ્યાપ્યો સઘજો કંકાસ. અને વળી ત્રાસ, અરે ઉદ્ધાસ, નથી
 કોઈ ઠામે; દેખુછું જન દિલગીર અછરે જામે. ૨
 ઝાઝા જરે વાળા જન, વદેજ વચન. અરે આ તન, કયા
 હરે પડશે; કારણ શાધે તો મૂળ કુસંપજ જડશે. ૩
 વિદ્વાનો કંઈ હમેશ વઢી, વિષેશ, કરીને કલેશ, રાત દીન જાગે;
 ધરીબ્યા થકી અન્યો અન્ય, સુખ નિજ ત્યાગે. ૪
 ખુવે આપનુ તેજ બિજાનું એજ, જાય ત્રિજેજ, ઠામરે
 જ્યારે; જખ મારી હારી રહે, મુંઢમતિ ત્યારે. ૫
 એક વીંધાને કાજ, હારીઆ રાજ, આવીઆ વાજ, અરી-
 બ્યા એવી; રજપુત તણી તે હાલ અવસ્થા કેવી. ૬
 તજી સંપ જે જન, રાતને દન, કરેજ રૂદન, રૂજેતી ધાવે;
 દુખોઆરો તે નિશદોન સુખ નવ આવે. ૭
 સંપવિનાની સેજ, અગન સમ છેજ, ઉનાજે એજ, અ-
 ધોક જયમ બાજે, વીના સંપનુ સુખ નિર શીત કાજે ૮
 સંપ વીના ધન ધણી, ભૂજંગ શીર મણી, મુઝ શોહ તણી
 કામનિ નાવે; સંપ વીના સાક્ષી કબી નહી ફાવે. ૯
 સંપ વીના નહી માન, નકામુ ખાન, પાન નિજહાણ, કદી
 કો વારે, જામે શ્વાનની પેર, ઘેર ને બહારે. ૧૦
 ધન માત્ર હવેલી કદા, સોંપડ્યુ સદા, સંપ વીણુ તદા, મરે

જન ઝુરી; વિના સંપ સંપતી વીપતી ઝુરી. ૧૧
 સંપ વીના પરીવાર, અને વણિનાર, તંન નિરધાર, માતને
 અંધ; કષ્ટ કૂપખી ન સંપ જણાએ સંધ, ૧૨
 પાંડવ કૌરવ જેહ, સંપ વિણ તેહ. દુખ નીજ દેહ, બોગબંધ
 પોતે; એ કૌરવકૂળ નીર મૂળ થયુંજ કમોતે. ૧૩
 એક કુટુંબ નરનાર, માહોમાંહ ખાર, કરી નીરધાર, લેદે
 છે પ્રીતે; ખીન સંપે આદેશ, ખગડતો નિત્યે. ૧૪
 જે ઠામે નહી સંપ, તહાં શાળંપ ઉલટો કંપ, પછી પરતાતા;
 હજી સમજશે નહી યશે ધૂળ ખાતા. ૧૫
 જેના રૂઝયા ગમ, કુરે એ કામ દેશનુ આમ, કરીને ચાલે;
 તેને નહીજ નિરાંત, ત્રાસ જઇ જાલે. ૧૬
 પુત:પુત: ધિકાર, ગયો અવતાર, લીધો નહી સાર, સંપ-
 ના મુખનો; માગી લેછે જન મૂઠ, દિવસ નિજ દુખનો. ૧૭
 માટે શિક્ષા એક, કહુધું છેક, કરી વિવેક, સાંબજો શાણા.
 કાજે આધા દિન કાયરશુરા રાણા. ૧૮
 રહે ન અમર ક્રોધ, એક દીન હોધ, મર્ણ લેજોધ, આજ કે
 કાલે; લાવો હળીમળી રહ્યા તણો મનમાં લે. ૧૯
 શા જીવ્યાને પાટ, ધડો એ ઘાટ, અધીક ઉચાટ, માગવો
 માથે; વિચારી લ્યો એ વાર ઉરની સાથે. ૨૦
 એક પીતાથી વાર, થયો સંસાર કોયપર ખાર, માટ ના
 કરશો; સધળા સ્નેહી સંઘ સંપથી ઠરશો. ૨૧
 કહે માહામુખ જોડી હાથ, સમજણા ભ્રાત, સંપની વાત,

ઝડપથી ઝાલો; વાલ ધરે પરમેશ દેશને ટાળો ૨૨

લાવણી ૬.

પોત પોતાને કરમે કરીને અમથી નર રળતા,
સુખ દેખી શા માટ અદેખા જન મનમાં બળતા;
સુખ લેવાની આશ હોયતો રહેા તમે બળતા,
હરીબા કરતા આપે રહેશો નિશ્ચીન કળકળતા. ૧

દેશ થકી લવલેશ કોયતા દીવસ નથી વળતા,
અંગે વેડી આંચ અતી મેહેનતથી સુખ મળતા;
સંપ તજીને કરો લડાઇ નથી વડાઇ એમાં,
ઉલટી નાદાની ફેલાએ ફુનીઆપર તેમા. ૨

જીએ વિચારી કોણ કુંડું છે કરિ ધરબા બંડી,
વીણ કુખે લેવું કુખ માગી વાત વડી જુડી;
સામાનું સાફ અવલોકી કોન મરો દાઝી,
સૌને સુખ સન્નન આશો તો રેશ પ્રભુ રાજી. ૩

મગાં મઅંધી પ્રીત પડોશો હળી મળીને ચાલો,
તુચ્છ દેખતો ત્યાગ કરીને સંપ સુધડ ઝાલો;
દેશ તણી ચડતી ઇછોતો સંપ સમીપ બાળો,
તંપે રહી સૌ આઓ મળેલુ માન કરી માલો. ૪

સંપ કરોને ધરો સુધારો ડરો ન એ વાતે,
પરઉપકારી કામ આદરો મેહેનત લઈ માથે;
દરદીઓના દરદ હર્યાની હીમત ઉર ધરજો,
આપ બની ઉદાર અતી ડગ પાછુ નવ બરજો. ૫

(૧૫)

માત ઉદર જનમીને સાર્તક કંઠક કંઠક કરવું,
નહીતો બાર કર્યો ભૂમીને બલુ બલુ મરવું;
શીખ મુણાને સમળે શાણા કરળેડી જાયુ,
પ્રખ્યાતી પૃથ્વીમાં યાશે કહે માહામુખ સાચુ. ૬

કુહો.

સંપ સળે સજ્જન સદા, ધરણ્યા તજીને આપ;
સંપ થકી સંપન્ન થશે, સુખ રાજી જગ બાપ. ૧
સોઠી સારી એક તે, બાગે નાનું બાળ;
પણ બારો બાગે નહી, મોઢાથી કોષ કાળ. ૨
સુતર કેરો તાંતણો, ઝાલે જીદો થાય;
આંઠી પણ તુટે નહી સંપત્તિ શત્રુ જાય. ૩
બને ન મધપુકો કદી, એક મોંખથી જેમ;
કામ સુધારાનુ કદો બને ન એકે તેમ. ૪
કીડીમાં શુ જોરજો, ઉરમાં ધારે હામ;
સંપે થઈ મારે મળી, વિષધર માહાસુખરામ. ૫

મનહર છંદ. ૧૧

પ્યારા મારા સારા હીત ધ્રુવનારા સાહેબોહું,
અરજ તમા વાર કહું તેહ ઉર ધારણે;
જાત નારીની ખિચારી મુખકારી બારી ભ્રાત,
નીચ ન ગણ્યા એ વાત ઉરમાં ઉતારણે;
હીણા ને હસમખોરની જો હીણા ચાલ તેને,
હાલ હાલ બાળ કાઠી દાડી દાડી ડારણે;

નમ્ર નારીને બણાવા કાળ મૂઠ પુરૂષોને,
 શીખામણુ રૂપી મારે વારવાર મારણે. ૧
 કારણ કે કરતારે ભુવનના બરતારે,
 સ્વછ મનુષ્યની જાત સરખો સગાઈમાં;
 પુરૂષ બણે ગણે ને થાય હુંશિઆર પણ,
 પ્રેમદા ન પઢે મોટી વાત એ નવાઈમાં;
 અવિનાશીને ન હોય વાલું અળખામણું જ,
 માનની પઢાવવાનો નિયમ મનાઈમાં;
 સરખો સંબંધ હક હારોહાર આપ્યો તેને,
 ખુંચી લેતાં પડે ખરેખરે ખોટી ખાઈમાં. ૨
 ધરીખ્યા અપાર કરી ઈશ ડર દુર ધરી,
 તરણીને તામિ રાખવાને તમે જાઓ છો,
 મુખ સાટે દુખ લ્યોછો મિથ્યા અબીમાન માંહી,
 અબણેલી અબળાથી ઘોદા ઘણા ખાઓ છો;
 વિદ્યા વીણની વનીતા લહે નિજ ધર્મ નહી,
 મતી વીના કલેશ કરે તેથી દુખ પાઓ છો;
 તોય પણ તેહ આદરો તમે ખસુસ નહી,
 વારેવારે વૈભ આણી અનીતીમાં ધાઓ છો. ૩
 ખાળને સુધારનાર નાર નિરધારયાર,
 કેળવણી આપી શકે કેમ વિણ આપમાં;
 તામની બણેલી કદી આચરે ન આળકાળ,
 ધરમમો મરમ લહીને રહે માપમાં;

જાણી નિર્ધ જીવતીને રાખો અબણેલ પછી,
 થાયછે વિલાપ વળી આપ પડો પાપમાં;
 કાયાએ વેઠેલું કષ્ટ દ્રષ્ટમાં ઉતારી લ્યોને,
 છોને છુપું રેવું છેક છાપું છેને છાપમાં. ૪
 સાધન એ સુખ તાણું તજી બેઠા તેથી તમે,
 દુખ ભાગબ્યાં કરોજ દીનનીય દંપતી;
 જીવગાનીમાં જરૂર પ્રાણ પાળનાર નાર,
 બણેલી વીના ન ભાગવી શકોજ સંપતી;
 મહાન વિદ્વાન ધ્રુવવાન પણ મુરખી,
 માનુનીવાળાની કાયા નિત્ય નિત્ય કંપતી;
 વૈભવે કુસંપ થકી નાથને નડેજ રોજ,
 જંપવા ન દેજ આપ જંરાએ ન જંપતી. ૫
 વૈભવી ન ક્ષેમ ધર્યા થકી અપાર દુખ,
 સુખ જો અહો તો યાર બામની બણાવળો;
 ઉરમાં ઉમંગ ધરી ચાલ કુર કુર કરી,
 પ્રેમથી પઠાવી નાર સુમતી સુણાવળો;
 વનીતાના વિચારો ને અતી મોટા ખોટા જોઈ,
 જીદા કરી સાર ભેદ તેહનો ગણાવળો;
 આપની સુમતી દીલ એહનામાં મેળવીને,
 કેળવો કહ્યેક તેમ કેળવી જણાવળો. ૬
 કારણ કે અર્ધ અંગ હીમ તુલ્ય પુરૂષનું,
 અર્ધ લોકનુંજ તેમાં કેમ કરી જાજશે;

જાજશે નહીં લહીને કાયરે બણાવા થઈ.
 અન્ય અખળા કરો તો અન્ય દુખ વાધશે;
 જેમ મોરલી વગાડનાર દુર રહે કદી,
 સ્વાસ કરે આળવણી વીના કેમ વાગશે;
 માટે માહાસુખ મુખ જોડી કર કહે યારો,
 બામની બણાવનાથી સઉ ભય બાગશે. ૭

ગરબી ૧૨.

“જે કાંઈ પ્રેમી અંશ અવતરે, પ્રેમ રસ તેના ઉરમાં કરે”
 એ રાગની છે.

કરતા હરતા હરી ભુવનના કરતા હરતા હરી. ટાળ.
 બાળ્યો વિશ્વ વિશે વિશ્વેશ્વર, સ્થાવર જંગમ કરી;
 હુકમ વિના નવ હાલે પાંદડું, વિચારો જો જીવ જરી. ભુ૦૧
 ઠાલો ઠામ ન તલપુર દાસે, જો જીકતે વિચરી;
 એ વિણ અન્ય ઉપાસન અળગુ, કરો બરો ડગડરી. ભુ૦
 ગુપ્ત નથી ગોવીંદથી કશુંએ, રહ્યો ભુવનમાં બરી;
 કલપ્યું કશુંએ કામ ન લાગે, મથે સુમતી શીદ મરો. ભુ૦૩
 થનાર વસ્તુ સેજે થાશે, જ્યમ રતુ આવે ફરી;
 જનાર વસ્તુ એણીપેરે જાશે, ગર્ભ જાય જ્યમ ગરી. ભુ૦૪
 માયા તે મોહનના હુકમે, સધળે જઈ મંચરી;
 જેવી જેના કરણી તેવી, રહેછે મનમતી કરી. ભુ૦
 બકતાધીન ભુધરે ભય ટાળે, રહે બંડસો કરી;
 અન્ય આશનું કરીઉં સ્થાપન, કહે માહાસુખ મુખ ખરી. ભુ૦૬

ગરબી ૧૩. રાગ ઉપરનો.

કદાપી કૂંભુ ન મળે, કપટથી કદાપી કૂંભુ ન મળે.
 બહુત ચોજે બગવાન મળે તો. ખર વૈકુઠે પજે;
 તાપ સહાયી ત્રિકમ મળેતો, તર અમરમાં બજે. ૩૦ ૧
 ખાવા ધુતી ખાવા થાય તો, કુટુંબી સૌ કળકળે;
 ધન ધુતે ધુતારો યહી તો, કેમ બગતમાં બજે. કપટથી ૦૨
 તોજક કર્યાથી ત્રીકમ ન મળે, છાપ લીધે શુ વજે;
 ભોંયરામાં બગવાન મળે તો, સાપ રાક્ષમાં ઢજે. ૩૦ ૩
 સ્નાન કર્યાથી મુક્તી મળેતો, જીવ મછીનો જજે;
 અગનીથી અજબેલી મળે તો. જીવ જંતુ બહુ બજે. ૩૦ ૪
 પ્રભુ પોતાનો પોતે પ્રભુનો, મન રાખે અવીચજે;
 કહે મહાસુખ નિતીમાં રહેતા, દુખ દામોરદર દજે. ૩૦ ૫

ગરબી ૧૪ રાગ ઉપરનો.

કદાપી અર્થ ન સરે ઢોગથી કદાપી અર્થ ન સરે.
 પ્રસન નહી અલખેલો ઢોગથી ઉલટી રીસજ કરે,
 સાચા દીલના સ્તવન વિનાનું બૂધર બય ક્યમ હરે. ઢોગથી ૧
 સરવેશ્વર નથી નાનું બાળક ફાસબાબાથી ફરે,
 અદલ ધનસાફી અલખેલા આગળ સાચો તરે. ઢોગથી. ૨
 જટા વધારે ધથ મળેતો વડ વૈકુઠ સંચરે,
 કાયા કષ્ટે હરી મળેતો પતંગ નવ અવતરે. ઢોગથી. ૩
 દયાન ધરી બગનું કગ ખાવા, ચાખડીએ ચઢી ફરે,
 કરમાં માળા ઉરમાં બાળા કૃમ કેમ કરે ધરે. ઢોગથી. ૪

મન માયાથી આકૃશી લેખને કામ ક્રોધ પરહરે,
માહા સુખનો સ્વામી ગુણગામી પ્રેમ બકતીથી વરે. ટોંગથી. ૧

રાગ મેવાડો ગરબી ૧૫

“ દીવેલ તો ખુટધુંરે કુશકા ખાંડતા. ” એરાગ.

રામ રામ બોલોરે બોલો પેટી હર રૂપી,

અચીતની કૃપીરે ઝાલો તમે સાર;

વિખની જ્વાળા અળગીરે માયા કર મૂઠમતી,

રતી ન સ્મરતીરે મુખથી વીસાર. રામ રામ બોલોરે. ૧

બકતી પંથ ત્યારોરે ખાંડકેરી ધારછે,

તોહ હાંસી ખેતરે મરજીવાનું કામ;

વાસનાને ટાળીરે જીએ જીગતી કરી,

ત્યારે તે તો દેખેરે તોતમ ધામ. રામ રામ બોલોરે. ૨

દોર ઉચો ખાંધીરે શીંગ પગમાં ઘેરી,

નટડી કરેછે રે નિત્ય નિત્ય નૃત;

હાકારા હાકાર રે કરી લોક ટોળે મળે,

તાળી પાડે તોયરે ચુકે નહી સરત. રામ રામ બોલોરે. ૩

રાજ સમરધારે રોધ શીધ પરી કરી,

માયા મુઠી દોડેરે મુરો સંગરામ;

ધોર જીધ કરતાંરે ધાયલ યાય છે,

શીર પડે લડે ધડ મુકે નહી મામ. રામ રામ બોલોરે. ૪

નર માદાનો નડોરે કેડો એવા ઝાલજી,

અંધન નેવી થઇ છે રે સારસની નેડ;

(૨૧)

એવા ધ્રુવથી બકતારે ને જન સાધસે,
 તેના મનના પોએરે પુરણ કોડ. રામ રામ બોલોરે. ૫
 તરશ્યો હરે પાણીરે તલસતો જાય છે,
 એવી પ્રીત જ્યારે રે પ્રભુ સંગે થાય;
 હરી તેનો સાથીરે યદને સાથે કરે,
 ધનુ કેરી પુઠેરે વછ નેમ જાય. રામ રામ બોલોરે. ૬
 માલીકતો છે ધરમારે ચોર ચોરો કરે,
 અંધારામાં બોલોરે ધરમાંથી માન;
 પ્રભુને એ રીતેરે પ્રીત કરી બોલશે,
 અંધન તો જશે ત્યારે થાશે તેતો ન્યાલ રામ રામ બોલોરે, ૭
 રામ નામ બજતારે દામ એસે કોડી તહી,
 અરચ્યે ઉડાવ્યેરે અમણુ થાય;
 શીવ ગતી થાએરે લીંગ વાસના ટળે,
 તીમરતો નાસે રે શુવ ગતી જાય. રામ રામ બોલોરે. ૮
 એવા ધ્રુવથી બકતારે કરી બગવંત બને,
 સેને તેના સરસેરે કોઠીક કામ;
 પ્યારો પ્રભુ કરશેરે ન્યારો રેશે દુખ થકી,
 અખંડ પદ આપે મહાસુખનો શામ. રામ રામ બોલોરે ૯

ગરબી ૧૬ મી.

રાગ ઉપરનો.

સુકીત શુ કાંઈરે મનબ્યા દેહ ધરી,
 પ્રાણી તેતો કીધારે કેર અપાર;

ગોવીંદ ન ગાયોરે મમતામાં મુખો,
 અભાગીઆ ગાખોરે એજે અવતાર. સુકિત. ૧
 ભમણામાં બુઝારે કુલ્લો તુતો શુંય કરે,
 હેયા કુટ્યા આપેરે થઇશ હેરાન;
 હરો હરો મુક્યોરે મુક્યોરે કેમ ચતુર થઇ,
 અતી અથડાયોરે આવી નહી સાન. સુકિત. ૨
 ખાવરો ખનીનેરે બેઠો છુ શું ખાયલા,
 શુળીછે સંસારે માની તેને સુખ;
 પદેતાણે બહુ પેરેરે પ્રગટ બ્યારે થયે,
 કરમ કરેલાંરે દેશે બહુ દુખ. સુકિત. ૩
 મોટા બોધા મહીપતિરે જિત જોતાંમાં ગયા
 ખંડેર થઇ પડીયારે ખાલી તેનાં કામ;
 કામ ન આવીરે અહીની સૌ સાહબી,
 અંત સમ આવેરે આડાં સુખ કામ. સુકિત. ૪
 માટે તમે માયારે પ્યારા મારા પરહરો,
 વાહાલ વધારોરે વિશ્વેશ સાથ;
 દુખ દુર કાડોરે સુખમાંહી સ્થાપણે,
 પ્યારો તુને ગણશેરે માહાસુખનો નાથ. સુકિત. ૫
 અરબી ૧૭ બી.

“પડવેની પડપ્રીત ગતમત બુઝારે, મારા હરી વિના એક
 વાત સરવે સુનારે” એ રાગ.

કરે કલ્પના કોડ પ્રાણી પાપીરે,

- કહ રાખી આશ અશેશ દેશને સ્થાપારે. ૧
- આ કાણું બંગલે દેહ અમ્મર નાહારે,
જાણી શુ અબીમાન કરે ઉર માંહારે. ૨
- તેમાંનું જે સત્વન શાધી બીધરે,
આ અત્રત મુકો નીચ વિષ શુ પીધરે. ૩
- લખ ચોરાશી દેહ ધરી અવતરીઓરે,
વેઠી વિપત અપાર તોય ન ડરીઓરે. ૪
- અથડતામાં એકે અર્થ ન સરીઓરે,
ભાન વિનામી બુડ ફેરા ફરીઓરે. ૫
- આ હરી સમરણુ તે બાણુ તુલને વાગેરે,
આ પર નિંદ્યા પર પ્યાર અપારજ લાગેરે. ૬
- તે ધર્મ કર્મની બ્રાવ લેશ ન બાધેરે,
મદ અંધ બની મતિહીણુ ફેરજ કીધેરે. ૭
- તે સત સંગતનો સાર લગાર ન જાણ્યોરે,
કુકર્મ કર્મ તજિ શર્મ બોળે તાણ્યોરે. ૮
- કુટાણો કંઠકજ વાર મમતા માંહારે,
આ રહ્યો રઝળતો છેક કસામાં નાહારે. ૯
- માટે અવસર ચેત આછે સારોરે,
કે મારાસુખ જાવું નેટ, માથે મારોરે. ૧૦

ગરબી ૧૮ મી.

“ જીવન રસ ઝલકાય રસીઆ રોષ તળેજી ” એ રાગની.
અરજસુણો અવીનાશ, આબો શરણુ તમારે, અરજસુણો. હાળ.

મારે પ્રભુછે પક્ષ તમારી સંસાર સઘળો શુભ,
 સારે લગાર મમારે ન જાણું છોડ ન જાણે જ્યમ પુત્ર. આ૦૧
 ગુણ ન ગાયા ધડીએ તારા મેં પાપ કર્યું પરમેશ,
 પ્રપંચ કરીને પેટજ બરીયું જીવ્યો ન કરણી તે લેશ, આ૦૨
 હુકમ ન માન્યો મેંતો તારો ફેગટ કીધા વાદ,
 ખૂન કરીને માફજ માગે એમ ગુજર આ દાદ. આ૦૩
 ક્રોધ ન કરશો કૃપાનિધી મુજપર દયા કરો મુજ હથ,
 ડરતો ડરતો ડગલાં બરતો અરપુ તુજ પદ શીશ. આ૦૪
 માયા રૂપી માહા મરતાની જાણે વિંટાયો આંહી,
 અખંડ બ્રહ્મ દયા દિલ લાવી સેવકની કર સાય. આ૦૫
 કામ ક્રોધ ને મદ મતબાલા પુંડે પડ્યાછે ચોર,
 ધરમાં પેશી પેરી લીધા મને કીધુ કામ કઠોર. આ૦૬
 જ્ઞાન રૂપી મુજ રતનજ લીધું ઠાણો થયો હું ડોઠ,
 જગ બાપા જગજીવન જાગ્યુ મુને મુકાવો દહ દોટ. આ૦૭
 અપાર પાપો જો હું તથાપી કહાવું તારો તન,
 છોર કછોર થાય કદાપી માત પિતા ન લે મન. આ૦૮
 અનાથ કેરા નાથજ કહાવો નોધારા આધાર,
 દાસ જાણીને પાસે રાખ્યો આશ પુરોમે આ વાર. આ૦૯
 કોટીક જનના કણે કાપ્યાં આપ્યાં અબય પદ આપ,
 દાસ માહાસુખ કે કરજોડી ટાળો ત્રિવેધી તાપ. આ૦૧૦

ગરબી ૧૯ રાગ ઉપરનો.

પાય પડુ જીગદીશ હુંતો નાન થઈને પાય પડું. ઠાળ.

અક્ષત રૂપી તનમન અરપી, ઉભી સમીપ તુજ દ્વાર;
 કષ્ટ હરણુ સુખ કરણુ કરીલ્યો, સેવામાં અંગીકાર. હુંતો ૧.
 અવર ન એવી તુજપદ લાયક, અર્પણની કહ વસ્ત;
 સઘળાથી સંપૂર્ણ હરીજો રાજી રહું જોડી હસ્ત. હુંતો. ૨
 જય કરણાણુ જય દીનબંધુ, જય સૌ શક્તીમાન;
 જયજય જય પ્રભુ જનક જગતના, ભક્તના વક્ષભ પ્રાણ. હું. ૩
 જય સુખસિંધુ જય જગ માતા, જય જય જય જીગદીશ;
 જય જગપાળક દુષ્ટનિકંદન, વંદન કરું ધરી શીશ. હુંતો. ૪
 ગુણીઅલ જ્ઞાતા અલખ લખાતા, તું પિતૃ માતા બ્રાત.
 તુંજીવસ્વામી રહુ શીરનામી, ગુણુ ગ્રામી ગ્રહો હાય. હુંતો. ૫
 ધર્મ ધોરંધર ધીર પ્રભુજી, પરદ્રવ્યકારી અપાર;
 સર્વાંતરયામી શુભધામાં સુખ તણો દાતાર. હુંતો. ૬
 રેમ કરો મુજ દાસની ઉપર આણી અંતર મહેર;
 પ્રીત પ્રભુજી પામુ તારી, દરસાવો એ પેર. હુંતો. ૭
 તજ્ય કુકર્મ બજૂ હું તુને, નિર્મળ મતિ નિત્ય આલ.
 ધર્મના મર્મનો ભર્મ ટળે હરી, એવું કરોને દયાળ. હુંતો, ૮
 બજન કર્યાનો બેદના બાણુ, મુખથી કહેરે પોકાર;
 ખાનાની પત રાખો ખાપાજી, તમેલો તારણહાર. હુંતો. ૯
 ભક્ત વત્સળ બવ તારક ભૂધર, જક્ત નિયંતા શ્યામ;
 દાસ મહાસુખની આ કરળે અર્જ કલ્પજ તમામ. હુંતો. ૧૦

૫૬. ૨૦

“અંબાને આપે રામ જનકપુરે દસરથજીકે બાલરે” એરાગ

શ્રીપતી સમરથ આપ અકળ પ્રભુ નાથ નીરંજન કાવોરે
 દીન દયાળ કૃપાળ સુરેશ્વર અગર અખંડ સુહાવોરે, શ્રીપતી, ૮૬
 આનંદ રૂપ ત્રીભુવન ભુપતી, તીમીર છેદન કારીરે,
 સત્ પ્રકાશક વાપિ ચરાચર જડ ચૈતન વીસ્તારીરે. શ્રીપ. ૧
 આપ અવીનાશી અભેદ વિભુજી સુખરાશી દીન દાતારે,
 એકહી આપ અનેકહી ભાસો, અગણીત ગુણિયલ સાતારે શ્રી. ૨
 વક્ષભ ભકત હરણ્ ભય ભૂધર વિશ્વ વિષે વિખ્યાતારે,
 પુરૂષોત્તમ પરીપૂર્ણ પ્રભુજી જયકારી જગ માતારે. શ્રી. ૩
 સુરમહી નભ સોમ સહીતના, સરજનહારે સુહાતારે.
 અકલ, અજ, અરી અંશ આપના તુજ બળયોજ મનાતારે શ્રી. ૪
 સૌભાગ્ય સકળ બ્રહ્માંડ તણોતું ધણી સાચો ધરમાત્મારે,
 પરણીપત કર પ્રેમ પાસથી પાય પડી પરમાત્મારે. શ્રી. ૫
 અન્યન તારણહાર વીના તુ અવર અધીક ન માનુરે,
 આધીન થઇને અર્જ ગુજર બાંધે ગ્રહો છે બાનુરે. શ્રી. ૬
 સર્વોત્તમ પદ શ્રીહરી હસ્તે, આશીત જનને આપરે,
 દયાનીધી ન્રજ બદ્ધગ્રહીને કષ્ટહરી કરે યાપેરે. શ્રી. ૭
 વિશ્વ વિશે વિસ્તારો તારો શક્તી સકળ સુખકારી,
 પ્રીય ભકતોની આશા પૂરવા અરપી તે કૃપકારીરે. શ્રી. ૮
 નીતો નીધી નિત્ય નિત્ય નરોત્તમ બંજન કષ્ટકૃપાળુરે,
 દાસ મહાસુખ કહે કર્મજી દે પદ આજ દયાળુરે. શ્રી. ૯

૫૬. ૨૧

મારે માથે સોટા અવીનાશ, આધીન તારોહરી.

મારા ટળીઆ ત્રિવેધી ત્રાસ હવે બપ કોનો ફરી. ૧૬૬.
 જે જાણેતે જાણે એના શરણ તણે શુભસાર,
 મુઠને માલમ નવ પડે, એતો ખાય બવો બવ માર. આધીન. ૧
 ખીજ સૌ મોટા બજા પણ એના હુકમની માણ
 કરતા તો એ એકબોરે જગજીવન જગરાય આધીન. ૨
 ત્રીજીવનપતી તારા વીના હું અન્ય ગણ્ય નહી ધર,
 અવર અધીક ત્રાતા નહીરે સત્તું શ્રી જીગદીશ આધીન. ૩
 જકતનો જીવન નીર નરજહુ, ચંદ્ર હુજ ચક્રોર,
 તારી હુંકે ઉભો ફરે હરી મારે તો તાર જોર આધીન. ૪
 પાણીનો તરસ્યો શું કરે પય, મોઢુ તથાપી તોય,
 જે શુ જોને પ્રીતડોરે, અવર ગમે નહી કોય. આધીન. ૫
 સુખા સ્વાદ સરવને ગમતો ખરને ઉપજે એદ,
 વાયસ વાણી શીખે નહીરે ભુવે શું લહે વેદનો ભેદ આધીન. ૬
 એથ અભંગ અવીનાશની એ, સંસ્કારીથી ઝલાય,
 ખીજને રચેનહી રે કરતાં કોડ ઉપાય આધીન. ૭
 એક બણી માથે નહીતો, સંકટમાં કોની સાહાય,
 નિર્ધણીએ એતો આખલોરે છુડતાં કુણા ઝાસે ખાંણ આધીન. ૮
 ઝાઝા દેવને શરણે જતાં કદીએ ન કલ્યાણ થાય,
 ધરડી ગુણકાને પુછજોરે કુણા પાળેછે એની જરાય. આધીન. ૯
 આને મુકી આને વળગે કારજ સરસે કેમ,
 બમતો રેશે ભુતકોરે નરનારી ન્યબીઆરી જેમ. આધીન. ૧૦
 ચોર તનની બનેતાની ચાકરી, કો સરખો કયમ થાય,

બહુવાર વઢી મરેરે; એજે જીવડો જાય. આધીન. ૧૧

ઝાઝા ધરનો જે પડણો ભુખ્યો તે ઠોકાય,

વયે રહ્યામાં સાર એરે મોટા લહે મન માંહે આધીન. ૧૨

સત્ય પતીવૃત પાળવેથી, સારે નરતે હામ,

મૂળ ગ્રહું ડાળાં તજીરે મોટું મેં માહાસુખરામ. આધીન. ૧૩

ગરબી. ૨૨

“વૈશ્વ નથી થયો તુંરે શીદને ગુમાનમાં ધુમે.” એરાગનું છે.

શ્રીપતી જીઓ સમીપ દીનની કહુ છું કરગરી જગ બાપા. ટેક.

અમ્યજ અકામીછો અવીનાશી, ગુણ સાગર તાતા;

પાંગુજના પ્રભુપાળ દયાળુ, જગજીવન જગ ત્રાતા. શ્રી. ૧

ધર્મ ધોરીંધર ધરણીધરજી, કુષ્ટ વિદારણ દાતા;

સંકટહર સુખકર સરવેશ્વર, તું જનની તું તાતા. શ્રીપતી. ૨

સર્વોત્તરયામી સચરાચર, બ્યાપીક વીશ્વ વિખ્યાતા;

પર ઉપકારી વુજ પદ પ્રણમુ, પ્રાણજીવન પરમાત્મા. શ્રી. ૩

બાયકજો ત્રિભૂવનના નાયક, દાયક સુખ સહીતા;

કહે માસુખ અજરાંમર કાવો અવયવ આપ રહીતા. શ્રી. ૪

ગરબી. ૨૩ રાગ ઉપરનો.

હવે હરી શરણ પડ્યો છું ગમેતો સેવકને તારો. ટેક.

હું અજ્ઞાની અંધ અભાગી, પાપી અધર્મિ અપાર;

ધ્યાન બુઝી ભ્રમણામાં ભ્રમતાં, ક્રીધા અધ અંખાર. હવે. ૧

માયામાં મસ્તાન, ક્યોં છું, ક્યોં ન કોઈ વાતે;

સાર વાત સંધરી નહિ શ્નેહ, ગાળિ ન ધટિ ગુણગાતે. હવે. ૨

હું લંપટને લાજ કશી નહી, તું બળીઓ મુજ બાપો;
 ભમ્યો શ્વાનની પેર ભમતીઓ, કષ્ટ હરી કર થાપો. હવે. ૩
 સકળ સ્થળે અથડાવે થાક્યો, ભટક્યો દેશ વિદેશ;
 કુકર્મના કોઠારે કર્યા મેં, જુઓ ન કરણી લેશ. હવે હરી. ૪
 ઠામઠરી શુભ કામ ન કીધું, મદમાં માતો ચાલ્યો;
 ખરો ખવાયો ખજાતા માહી, જમજીવન કરે ઝાંતો. હવે. ૫
 સારે ભુત સર્વોત્તમ આપે, અવર ન દેખુ એક;
 કરતા હરતા આપે કાવો, ચાદખુવન વત્રેક. હવે હરી. ૬
 ગાંડો પણ ગોવોદજી બાળક, કરશે નહી કદી ક્રોધ;
 બળવંત બાનુરએ લજાવો, લ્યો માહાસુખની શોધ. હવે. ૭

અરબી. ૨૪

“લાડણી પાન ચાવે ને રસ ટોળે.” એ રાગ.

કાલે કમને જાતાં દીઠી, બાઈ મને મોહન લાગ્યો મીઠો.
 જોતાં બુખ વશ્યા તો બાગી, મન સંતોષ્યુંને લત લાગી. ૧
 ફરે મારી હજુએ નજરી આગે, મનડુ એ વરે માડ માગે;
 લાજુછુ હુ માને કેહતી, નથી નથી ધીરજ ઉરમાં રેહતી. ૨
 ખેતો હુંતો એ વરે પરણી ખેડી, શમણામાં મીહરીને ભેડી;
 રંગ રમ્યો રશીઓ મુજ સાથે, ખાધી બીડી પાનની હાથે. ૩
 જામી તે પળથી મને ચટકો, લાગ્યો કોને કહુ આ ખટકો;
 મીહી મુગટ વળી નીરખી પટકો, વળી મને સાલે કરનો લટકો. ૪
 વશી રહ્યો ઉરમાં વનમાળી, ઘેત્રી થઈ હુ લૂધર બાળી;
 નેન અપજા જોતાં મોહા પામી, મદનજીત માહાસુખની સ્વામી. ૫

ધધિરસ્તુતીના ૧૨ માસ. ૨૫

“સરખુ પડ્યોછુરે શ્રીહરી” એ રામ.

કારતક માસેરે કૃપાનીધી, કહુછુ કરગરીને માહારોજ;
સામુ બાજોરે શ્રીહરી, હુતો શરણ પડ્યોછુ આજ.

સ્વામી સુણ્ણિરે વિનતી. ૧

મનમાં મુજનેરે ડર અતી, લાગે સંભારાંને કર્મ;

મુખ શુ બતાવુંરે બાપજી, શીપતી આવે મુજને શર્મ. સ્વામી. ૨
માગશર માસેરે માહરે, માહા પ્રભુ તુજવિણુ નહી આધાર;

સગાં સ્વાધીઆરે સંસારનાં, મળ્યાંછે અવરાવાને માર. સ્વામી. ૩
તુજ વિશ્વાસેરે હું વશ્વો. વિશ્વ વિષે દિન યદ્ધનિ નાથ;

ના તરછોડોરે નરહરાં, શીશુનો સહો પ્રભુજી હાથ. સ્વામી. ૪
પોસે પીડારે મુજને પડે, ભેંધના રેહેશો જુગજીવન;

દાસ તમારોરે દયાનીધે, અરપણ કીંકુ તમને તબ. સ્વામી. ૫
વાંકજી જ્ઞેશરે માહરા, તોતો ત્રીકમ ન મળે પાર;

છોરે અણસમજુ જાણાંનિ, દીલમાં લેજો નહી સરદાર. સ્વામી. ૬
માહા મહીનામાંરે મન વિશે, મુજને ચોપટ અંતે થાય;

કરણી આડીરે આવશે, તોહુ કયમ પાંમીશ તુજ પાય. સ્વામી. ૭
માહા અપરાધીરે મુંઢ હું, આ અવસરછુ ગુનેગાર.

ક્ષમા માગુછુરે કરમરી, અરજી કરજો અંગીકાર. સ્વામી. ૮
ફાગણુ માસેરે બવ ફંદયી મુજને ચુકલ કરો અવિનાશ;

હાળી હૈયાની ઠાઠી કરો, પ્રેરી સન્મતી યામ ઉદાસ. સ્વામી. ૯
ફાંફાં ફોગટરે મારતાં, પામ્યો નહો કશો હુ પાર.

અથડાઈ થાક્યોરે અંધ હુ, બચાવો બાળકને આ વાર. સ્વામી. ૧૦
 ચંદતર માસેરે ચટપટી, ચીતમાં મુજને તો બહુ થાય;
 જગમાં જીવીરે ના કર્યું, શુભ કારણ મેં કશું જગરાય. સ્વામી. ૧૧
 પ્રપંચ કરીનેરે મેં હરી પાપી પોષ્યોછે નિજ આપ;
 પરનિંદ્યામાંરે પુરો પચ્યો, ભર્યાંમેં અધનાપુજ અમાપ. સ્વામી. ૧૨
 વૈશાખ તાપ ત્રીવેધી તન વિશે, પાપ પ્રસેવો અંગ મોઝાર.
 અંધારી માવાની ઝોરડી. મુઝામણ મનમાંહ અપાર; સ્વામી. ૧૩
 કૃપાદી વાધુરે મોકલો, તો તો જગજીવન રહે પ્રાણ.
 આ અવસરમારે ઉગારજો, છોજી અંતર કેરા જાણ. સ્વામી. ૧૪
 જોડે ઝાઝીરે જગ તાતજી, ઉપની અધીરતા ગઈ હામ;
 શી ગત થાશેરે મારો હરી એ મનસુખો આઠે જામ. સ્વામી. ૧૫
 અનેક તારારે રેમથી, બકતો પામ્યાછે સુખ ધામ;
 અમ હરી તમને તો ઝાઝો નથી, સેજે સેરે દાસનું કામ સ્વા. ૧૬
 અસાડ માસેરે આસછે, જે હરી લેશે આપ તપાસ;
 કરણી જ્ઞેશે નહી કૃપાનીધી, નરહરી કરશે નહીજનીશ. સ્વા. ૧૭
 ગરજે ગોવીંદજી હુ કરગર. ગુણસાગર છોજી ગંબીર;
 રડોભુંડોછુ પણ રાજ્યનો; મનમાં માટી તારી ધીર. સ્વામી. ૧૮
 આવણ માસેરે શ્રી હરો, ખાવા ધાય મને સંસાર;
 સાલે કરણીરે પૂર્વ તણા, કરોને ક્ષમાનજરે મારાર. સ્વામી. ૧૯
 શું શું વીત્યુને શું વિતશે. હરનીશ ઉપજે એજ વિચાર;
 એ અંધનથીરે બાણજી છોડાવો હુંહુ લાચાર. સ્વામી ૨૦
 બાદરવામારે ભૂધરા, અલખેલા છે તારી ઝોધ;

પરોપકારીરે છો પ્રભૂ રખે રણમાં રઝળે મુજ લોથ. રવા. ૨૧
 સમયછે સારો આ હરી, ક્ષણમાં ધારો તો જગ તાત.
 દીનનું કુખ દળવા સત્રથ સદા, માટે હરજી ઝાલો હાથ. રવા. ૨૨
 આત્મીન માસેરે આપના સેવકનો લેળે સંભાળ,
 રખેજી જાતારે વિસરી તમે છો ત્રિભૂવન ભૂપ દયાળ. રવા. ૨૩
 ભવ સાગરથીરે બુડતાં, નૌકા ચરણ રૂપી દધ નાથ;
 દીન માહાસુખનેરે તારળે, ચરજી ધરળે ઉરની સાથ. રવા. ૨૪

ગરબી. ૨૬

“સૌથી સત્રથ રાધાવરનો આશરો” એ રાગની છે.

પ્રત્યક્ષ પ્રભુને મુકી મન તુ કયાં ફરે,
 એ સચરાચર સત્રથ શ્રી અવીનાશ જી;
 સર્વ ભુતમાં સમાન્ય રૂપે એહછે,
 સર્વ શકતી તે રહીછે એની પાસજી; પ્રત્યક્ષ. ૧
 બ્યાપ્યો ઘટ ઘટ એક નીરંતર હથ એ,
 એ વીણ ઠાલો દીસે નહી કાંઈ ઠામ જી;
 લીલા કરવા બક્ષે રૂપે યદને ફરે,
 જડ ચૈતનમાં રમણ કરેછે રામજી. પ્રત્યક્ષ. ૨
 જયમ જળનાં માળ દીસેછે અતી ધણા,
 પણ રૂપે એ અંત્યે નીર નીરધારજી;
 એમ સરવમાં સરખો એકજ રૂપ એ,
 મૌદ પદ્મમાં રજાં જોને આધારજી. પ્રત્યક્ષ. ૩
 કરતા હરતા એ વીણ અન્ય દીસે નહી,

શીવ બ્રહ્માસુરે સૌ એને આધીનજો;
 કાળ 'કાળ માયા કાયા એને નથી,
 આનંદ રૂપ નીરાકારને નીરંજનજો. પ્રત્યક્ષ. ૪
 બકતને વલબ ફુલેબ દરસન દેવને,
 દાશ આશ પુરણ કારણ સહકારજો;
 સત્સરૂપ ત્રીલોક બ્રુપ એ આપછે,
 ન્યારો રજ, તમ, સત્વ ગુણથી સારજો. પ્રત્યક્ષ. ૫
 એક રૂપમાં અનેક રૂપે ભાસતો,
 જ્યમ આબુપણ કનક તણાજ અનેકજો;
 વાધવીધ ઘાટ બનેછે વળી અતીકા તણા,
 એવી રાતે સધળામાં એ એકજો. પ્રત્યક્ષ. ૬
 ઉજડમાં કુડાં જળનાં બરી મુકીએ,
 સધળા માહી જેમ યશી દેખાયજો;
 છાયા રૂપે સરવેધર સધળા વિષે,
 નાથ થએ નહો એને આંચ જરાયજો. પ્રત્યક્ષ. ૭
 અંતર નેણ ઉઘાડે એ નીરખાયછે,
 સચરાચર એ કોય ન વેરી મીત્રજો;
 વરઘોડામાં વનાં સકળ આપણ મળ્યા,
 ચીતારે બીંતે ચીતરીઆં ચીત્રજો. પ્રત્યક્ષ. ૮
 મારણ પાનણ પોષણ શોષણ કોણછે,
 મુખ દુખ તે નીજ કર્મતણે અનુસાર જો;
 લીંગવાસના ટાળી ન્યાજો નાથને,

તે જન ઉતરે નિર્બોધે બવ પારજો. પ્રત્યક્ષ. ૯
 માટે મીઠ્યા જાણી આ સંસારને,
 સત્ય હરીને સમજે સરથે કામજો;
 કૃપા કરી માહાસુખનો સ્વામી સ્થાપજે,
 નિર્ભય સ્થળમાં અચળ કરી સુખધામજો. પ્રત્યક્ષ. ૧૦
 ૫૬ ૨૭ સું.

રામ રૂપને ગાજેરે, જાજે હરી શરણે;
 ક્યમ થઈ બેઠો કાયરે, માયર નહી મરણે. ૧
 અજાણમાં અથડાયોરે, બુદ્ધ્યો ભરમાઈ;
 ડુબ્બોધુ દરીઆમારે, ડુલે શું બાઈ. ૨
 મુનખ્યા દેહછે મોંધીરે, તું સત્ય ન જાણે;
 અમુલ્ય સુખને મુકીનેરે, શું જીકું માણે. ૩
 અનેક બવ રહો અંધનરે, અંધન નવ છુટયો;
 તોય ન જગદીશ ગાઓરે, તુ હૈયા ડૂટયો. ૪
 ગંડી દેહનો ગર્વજરે, તે માડ્યો અતીથે;
 જો વિચારી મનમારે, તન જીકું દિસે. ૫
 કામ ક્રોધને લોભજરે, તે ચોર વસેછે;
 જ્ઞાન રૂપીયું રતનજરે, ચોરીને લેછે. ૬
 કાજ કોજછે કપરીરે, કંઈ ખાધા કરડી;
 મોઠા જોધા મહીપતરે, તે નાંખ્યા મરડી. ૭
 મમતા કરીને મરણ તો, તરશ્યો કંઈ પેરે;
 શીઝી રામ બજનમારે, રમ તું રંગભરે. ૮

(૩૫)

- સદ ગુરની કર સેવારે, એવા બે માગે;
કહે માહાસુખ સુખ થાશેરે, દુખવના બાગે. ૯
- ગરબી. ૨૬ રાગ ઉપરનો.
- બગી બેને જીવડારે, આણસમાં બાધું;
મણી મુકીને ગુરખરે, પથર મન પ્રોધું. ૧
- શડ સુરબીને મુકીરે, બકરી તે બાંધી;
મુકી શાળ સરસનેરે, કુશકી તે રાંધી. ૨
- હરી રસ ઇલુક મુકીરે, ખડ ચરવા બાગ્યે;
ઠામ ઠામ ઠોકાયોરે, પણ બેદ ન બાગ્યો. ૩
- શરણ શ્રીહરીનુ મુકીરે, કાંકાં કયાં મારે;
એ પિણ અન્ય ઉપાસનરે, દુખથી નહી તારે. ૪
- બજન બલ્લનું મુકીરે, ભમણામાં બળીઓ;
પરહરી ચંદન ચારેરે, ઝાલ્યો બાવળીઓ. ૫
- માયામાં શુ મોહોરે, જે રેહેછે વળગી;
છળશે છકડ મારીરે, માટે કર અળગી. ૬
- નહીતો અવસર બાશેરે, થાશે મહા ખોટું;
ચોરાશીમાં ગોટીરે, સહેશો દુખ મોટું. ૭
- સુરબી સુત અવતરસોરે, ધાંચી ધર બાધી;
પાટા બાંધી ફરશેરે, પસ્તાશો ત્યાંહી. ૮
- સરપ સાર્ફળ અજમરે, તેનો દેહ ધરશો;
ભુતની પેરે બમશેરે, માટી મુખ ભરશો. ૯
- મુસ, મુંઝાર, ને વણીઅરે, થઈ ઘેર ઘેર ધાશો;

માંકડ ચાંચડ મછર થઈ, ચપટી ચોળાશો. ૧૦

ગર્ધવ ગીધ ગધેડુ થઈ, પરજાપતી ઘેરે; -

દમણા દાડી દાડીરે, સોહણો ખહુ પેરે. ૧૧

માટે મનમાં ચેતોરે, આ અવસર સારો;

કહે માસુખ હરી સમરોરે. ચટપટ જન્મારો. ૧૨

ગરબી. ૨૯

“ મારગ મુકોને કહુછુ કાના ક્યારની જો ” એરાગની,

સૈયર શુ કરે મોહન મેલીને ગયાજો,

કઠણ કરેજીને દિલ ન આવી દયાજો. સૈયર. ૧

સ્નેહ સોંસરો પડેછે મારા તનમાંજો,

અતિ થાય મુઝામણ મારા મનમાંજો. સૈયર. ૨

કાચે તાંતણે ખાંધીછે મારી ખાવડીજો,

પ્રથમ જાણતી નોતી જે થશે આવડીજો. સૈયર. ૩

દિવસ કદપ સમો વૈરી મારો જાયછેજો,

સાલે વ્રે પિડા ઉચાટ ઉર થાયછે જો. સૈયર. ૪

દિવસ મુખના હતા તે કુખના થયાજો,

મુકી જોખનમાં મધુપુર જઈ રહ્યાજો. સૈયર. ૫

હુતો ધાટની ને વાટની તે નવ રહીજો,

મારી અકલ હૈયાની કુટી ગઈજો. સૈયર. ૬

સાસુને નણદ તે મને ગાંડી કહેજો,

મારા અંતરની આપદા કો નવ લહેજો. સૈયર. ૭

તપે તનકુ મારૂ સૈયર હુતો શું કરજો,

જાણે ત્યાગ દેહડી કરીને મરણે, સૈયર. ૮

મને મોહની મુકી છબિલે છેતરીણે,

વશી કરણુ વિદ્યાએ ઘેલી કરીણે. સૈયર. ૯

ભાજન પોરસી ખુંચીલે એહયું હુંજી,

માહાસુખના સ્વામીએ ચીતડું હુંજી. સૈયર. ૧૦

ગરબી. ૩૦

“ મેલ પધારો મોરા રાજ માણીગર મેલ પધારો ” અરાગ ૦

સદન સુહાવો નંદલાલ પાતળીઆ જી પ્રેમ વધારો,

મેહેર ધરોને વૃજલાલ મોહનજી મંદિર પધારો ;

મંદીર પધારો વૃજરાજ પાતળીઆ પ્રેમ વધારો, ટેક.

હેત કરી હરીવરજી મારે આંગણે આવો આજ ;

રીસ રદ્યની અજગી કરીને દરસન દ્યો વૃજરાજ મોહનજી. ૧

કંચન થકી કોડામણી જીવનીજ જીવન પાડ,

આજ અમુલ્ય આપણ આવી, માટે આવી લડાવો લાડ. મો. ૨

આશા બરી અલખેલા કહુછુ જંપુ તમારો જાપ,

ભાગ લગાર મળ્યો નંદલાલા, મારા સમાવો તનડાના તાપ. મો. ૩

છાયાને જ્યમ દેહ વળગી જળચર જળની પ્રીત,

તણસતો તમ માટે કહુછુ, નીરખવા નયણે નીત. મો. ૪

વ્રહ્મા બાણનું સુસર સાલે અદકુ અંતરે દુખ,

વૈદ થઈ વીકલ વર આવો તોતો થાય સરારે સુખ. મો. ૫

આતુરછુ અખળા હુ આજે કમળ વદનને કાજ,

ગુમ પિડા ધટવાની ગરજે કરગરીએ માહારાજ. મો. ૬

સાસુ નણદને પરણે। મારો નધીજ ધરની માંહ,
 એકલડી આગુર અલખેલા, વેગે આવેા વજરાય. મો. ૭
 સેરી વાણુ સજ કરી ચોક પુર મુજ દ્વાર,
 વરણાગીઆ લટકંતા આવેા, હુતો વાટડી જોડી નીરધાર મો. ૮
 આસો માસની રાતડી ખીલ્યો પુનમનો ચંદ,
 વિનતી મુણી વીનતા તણી, ઘેર આવેા બાળ મુકંદ. મો. ૯
 કીરીટ ધરી શીરપર સરસ કુંડળ કરણ રસાળ,
 મદન જીત મુખથી મોહાપામી બનીહારી જીત નંદલાલ. મો. ૧૦
 આગ્રહ જોઈ અબળા તણેા ચાલ્ય પૂરણ કામ,
 આનંદની હેલી શુવરણે એક રસનાએ માહામુખરામ. મો. ૧૧

ગરબી, ૩૧

સૈયર જોને સામળીઓ આવે. હાંહારે.
 મારા મનમાં બુધર બાવે. સૈયર. ૧
 કેવો એના નેન તણેા ચાળો. હાંહારે.
 દિસે રશીઓ જી રૂપાળો. સૈયર. ૨
 મધુર ગીત મુખ થકી ગાતો. હાંહારે.
 ગજ ચાલ ચાલે માતો સૈયર. ૩
 એની એના કરનો જોઈ લટકો. હાંહારે.
 મને ઉરમાં લાગ્યો ચટકો. સૈયર. ૪
 ગતો એના બોલ્યાની ન્યારી હાંહારે.
 જાઉં બંસી યર બસિહારી. સૈયર. ૫
 બૂકૂટી જોતા બમી જાઉં હાંહારે,

(૩૯)

મંદ હાથ ઉપર મોહુછુ. સૈયર. ૬
 કુંડળ જોને કરણે કેવા શોભે હાંહારે,
 મુગટ જોતાં મનડુ મારે લોભે સૈયર. ૭
 મોહનજીની મુરતી મુજ મનમાં હાંહારે,
 વશી મુખ થયું તનમાં. સૈયર. ૮
 અખળા જોઈ આનંદ જહુ પામી. હાંહારે,
 મળ્યો માહામુખનો સ્વામી. સૈયર. ૯

ગરબી. ૩૨

“ રાતજડી કાની સંગે જાગ્યાં ” એરાગત છે.
 જાઓ જાઓ જાદવરાય પુતારા,
 જાણુછું જે જનમના છો છું ઠગારા;
 હજું ધણી વાલી લાગે પરદારા. જાઓ જાઓ. ૧
 અગતી રૂપ બોલ બોલીને જાવો,
 તેથી આગ અંગે અતીથે ધિકાવો;
 વળી ધન હોમવાને શીદ આવો. જાઓ જાઓ. ૨
 લંપટ થઈ પર નારીસુ લાડી,
 મોહની ભરી મોરલી નિત્ય વગાડી;
 ધણી ધણી મોપોઆ કુંદમાં પાડી. જાઓ જાઓ. ૩
 તમારૂં થયું તેતો કોઈ નથી ઠરીયું
 ભોળા જન ભોળી સ્ત્રીયે કરીડી;
 એઠી છાસ પોપીને ઉદર ભરીડી. જાઓ જાઓ. ૪
 આવી પયપાન કરાવાને માસી,

લાંબા પ્રાણ કપટકરી અવિનાશી ;
 રહ્યું ત્રણ લોક તમારાથી ત્રાશી. જાઓ જાઓ. ૫
 મામો નીજરાય મથુરાનો કંસ,
 માર્યો યદુ બાણેજ દ્રાવ્યો વંસ ;
 અહીપેર કુડ કરીદોછો ડંસ. જાઓ જાઓ. ૬
 ઝાઝી પક્ષ પાંડવે નાય તમારી.
 ગયા વન દુષ્ય યદુ રાજ હારી ;
 અતી દુષ્ય પામી તે દ્રુપદી નારી. જાઓ જાઓ. ૭
 બરસે રહ્યું છેહ તેહને દીધી,
 પુરપ યદુ નરો તણો વેશ લીધો ;
 યદુરાજખીજને જસએ કાધો. જાઓ જાઓ. ૮
 વળી નટવો યદુ નારીમાં રમીઆ,
 ચોરી ચોરી ગોપિના મહિડા જમીઆ ;
 ગોનાળીઆ યદુને ગાયોમાં ભમીઆ, જાઓ જાઓ. ૯
 કપટી તણી સાથે રહ્યું નહી જાવે ;
 જાઓ મુજ મોહાલ ન આવશે હાવે ;
 રમોનારે વાલીતણી સંગ બાવે. જાઓ જાઓ. ૧૦
 સુણી એવી માસુખના રામીએ વાણો,
 પછી બાલ્યા પોતે તે પુરપ પુરાણી ;
 સુણો મારી પ્રાણ યદુ પ્રીય રાણી. જાઓ જાઓ. ૧૧
 ગરખી ૩૩ રાગ ઉપર પ્રમાણે.
 માનીતી મોહ્યાં મુખડાને જોડે,

પ્રીયા મારી બોલોને મુજશુ કોડે;
 આવો બેસો સ્નેહથી મારી નોડે. માનીતી. ૧
 વશી કરણે વશ કર્યો તે મુજને,
 તારા સમ દેખુછું હું પુજને;
 પ્યારી કેમ તરછોડેછે મુજ બુજને. માનીતી. ૨
 વળે જંપ મુખ તાર નીરખુછુ જ્યારે,
 તારા વીના મુખડુ નહીરે લગારે;
 ઘેલાં કાઠે ઘેલી શુ વારે વારે. માનીતી. ૩
 છમ્મીલી છમ્મી તારી ઉરમાં મેં રાખી;
 તારા સમ રાધા કહુ સત બાખી;
 પ્યારી બોલો છેક પટંતર પાખી. માનીતી. ૪
 ચતુરા તે ચીતડુ ચોરુંછે મારૂં,
 શોછે મારો વાંક બતાવને વારૂં;
 બાહ્યા વિના કલેશ કરે શા સારૂં. માનીતી. ૫
 ચીન્તામાં શા દુખથી તુ પેઠી,
 કેને પ્યારી રીસાઇને કથમ બેઠી,
 સતી થઇ ક્રોધ પુરૂષ કેમ ભિડી. માનીતી. ૬
 કોણે તને વચન કહ્યું કાંઇ મરમી,
 કે ને નારે કોને ભમાવે તુ બરમી;
 થશે લોક ભિગા જરા થા શરમી. માનીતી. ૮
 થશી શમ મુખડુ શાને કરમાવે,
 આંસુડા તુ આંખ થકી કેમ લાવે;

ખોલો પ્યારી પડદાને ખોલો ભાવે. માનીતી. ૯

ખરે કહુ તુ મુજને બહુ વાકી,
તજી રીસ ખોલો જ્ઞાનુભાન બાળી;

છાંડો કલેશ ઉડશે ગાનની લાલી, માનીતી. ૧૦

પગે માહામુખનાં સ્વામી લાગ્યા.

ખોલ્યાં નાર નીરમળ થઈ દુખ બાગ્યા;

આપ્યા મુખ સામળીએ મુખ માગ્યાં. માનીતી. ૧૧

ગરબી ૩૪

“તેતો ઘટમાં ઘરે કીધું વાલમ વરણાગીઆરે;” એ રાગની,

રાધા કૃમ્મની સંગે ખોલ્યાં દુખડાં ભાગીઆરે. રાધા કૃમ્મ ૧

મન લોભો મોહનની વાણી, મુણી અનળા ઉર ઉલટઆણી.

આતુર ઉઠી પાતળીઆ પગે લાગીઆરે, રાધા કૃમ્મ ૨

અમી ઝરેછે ચારે આંખે, હાસ્ય વિનોદની વાણી બાંખે;

ખાલા પ્રેમ તણા તે પોતે પ્રીતે ચાખીયારે, રાધા કૃમ્મ. ૨

પુજન અગ્નિ પ્રીતે દીધું, જોગન ભોજન જમવા દીધું;

જીરે જોઈએતો માગી સંજો વરણાગીઆરે, રાધા કૃમ્મ. ૩

સોજ સમારી સારી પેરે, ખાલાવી પીકને રંગભિરે;

રસ લુટ્યો અન્યોઅન્ય અતી વરણાગીઆરે, રાધા કૃમ્મ. ૪

ફર દીવસ દુખનો જઈ ખેઠો, પ્રેમ પિયુના મનમાં પેઠો;

કે “મામુખ” મુખ મુખના દહાડા જાગીઆરે, રાધા કૃમ્મ. ૫

ગરબી ૩૫મી. રાય ઉપર પ્રમાણે.

ગુતો જાને સામળ સમજી તારી વાટમારે. ગુતો. ૮૬.

જળ ભરવા જાણું અનખેના, પાલવ મારો મુકો છેલા;
થશે વાર જાણુંજે જીમના ઘાટમારે. તુનો જાને. ૧

એકલડી શુ મુજને જાણી. મન માનો બાલોછો વાણી;
નીરલજ વણ બાનાવ્યો બાલેછે શામાટમારે. તુનો. ૨

રેહે સમજ સામળીઆ અળગો, મદોનમસ્ત થઈ શુ વળગ્યો;
અંતે લોહુ જશે પોત પોતાના કાટમારે. તુનો. ૩

લોકડીઆ સૌ જિવા મળશે, સાસુ સુણતાં રીસે બળશે;
માટે માહાસુખના સ્વામી તુ આવડો કાટમારે. તુનો. ૪

ગરબી ૩૬મી. રાગ ઉપરનો.

મનમાન્યું શુ બિલે માનની મગર થઈ અતીરે. મનમાન્યું શુ. ૧
શુ ખુચી લીધું જે તાહારે, તારણી તપીને બાલે વારે;

મામુ જિતામાં ચાલે શુ શ્યામા અંમકતીરે. મનમાન્યું. ૧
કાટયો કાટયો કેમ પોકારે, કાટયાની શી લાજજ તારે;

કંદ મચાવી ફાગટ ગોરી બાલે ગાજતારે. મન માન્યું. ૨
ખવરાવ્યું પીવરાવ્યું બાપે મદોનમસ્ત થયો હુ આપે;

વારે વારે શામાટે તુ રોકતીરે. મન માન્યું. ૩
ભાત જિતામાં પાલવ કેરી, છનક છનક તુ થાય ધણેરી;

જીવતી જિવન મનું જિરે જાણાવતારે. મન માન્યું. ૪
માહાસુખના સ્વામીની વાણી, સાંબળતામાં બાલી શાણી;

પ્રજુને પાએ વારંવારે લાગતીરે. મન માન્યું. ૫

ગરબી. ૩૭મી.

શામળીઆ શું રહકુ કરો ખાટુ હાંહારે;

બોલ બોલી વાણું સાડુ. સામળીઆ,
 મારા સમ મોહન તમ માટે હાંહારે;
 હુતો આપુ જીમના ઘાટે. સામળીઆ,
 લોકડીઆની લાજે હુ કહુછુ હાંહારે;
 મુખડુ નારખી ડંડી થઉછુ. સામળીઆ,
 વીસરતા નિમિશ નથી વાલા હાંહારે;
 તર્જી રીસ તમે લાલા. સામળીઆ,
 દેખુ નહી તમને જો દનમાં હાંહારે;
 તાજા વેતી લાગે તનમાં. સામળીઆ,
 અખળારે નામ અમાર કાવે હાંહારે;
 અંત્યે મતિ પાનિએ જાવે. સામળીઆ,
 વાલા મારા વેરો થઈ વળગ્યા હાંહારે;
 વળી આપ કરો અળગાં. સામળીઆ,
 તળ્યો મેતો સૈયગનો નેડો હાંહારે;
 ઝાલ્યો છેતતણો છેડો. સામળીઆ,
 હરી કહો હામ કીયે હુ ડર હાંહારે;
 તરછોડો તો નિશ્ચે મર. સામળીઆ,
 ઉગારો કે મારો અજબેલા હાંહારે;
 તમ સરણે રહી છેત્રા. સામળીઆ,
 બેલ્યુ ચાલ્યુ માફ કરો સ્વામી હાંહારે;
 કહુછુ દાશી હુ શીરનામી. સામળીઆ,
 વીનય વેણુ હરીએ સુણ્યા જ્યારે હાંહારે;

(૪૫)

દયા દીલમાં વશી ત્યારે. સામળીઆ.
માહાસુખના સ્વામી રંગ રશીઆ હાંહારે;
મળવાને સામા ધશીઆ. સામળીઆ.

ગરબી. ૩૮મી.

સામળીઆ સખાણા રોહિનેરે, સાચુ કહુછું;
જીવણજી જાવા દ્યોનેરે, શરમે હુ રહુછું. ટેક.
શરીથી સંગાથ કરી શા માટે, પુઠે આવો;
લાલનંદના નફ્ટ થકને, ખીક ન કોઈની લાવોરે. સાચુ. ૧
પુરૂષ થઈ નારીની સંગે, શુદ્ધે તમારે કામ;
લવરી કરતાં લગાર લાગે, મુખથી નહીં શ્યામરે. સાચુ. ૨
ઘાટે વાટે રોકી રાખો, બાંખો નિર્લજ વેણ;
શુ આવેછે હાય તમારે, નચાવતાં એ નેણરે. સાચુ. ૩
પાલવડો મારગમાં ઝાલો, દોડી દુરથી આવી;
કૂળની હુ મરજાદે રહુછું, ખાકી દેત બતાવોરે. સાચુ. ૪
તમે તો નીર્લજ નિવડીયા, અમેજ લાજી મરીએ;
વઢતાં નવ પરવડીએ વીઠલ, ઝાઝ તે શુ કરીએરે. સાચુ. ૫
સજનને ટુકારો કરતાં સાન સેજમાં આવે;
શરમરહિત સરજે નહો મનમાં વણ ખાલાવ્યો જાવેરે. સા. ૬
કાંડુ માફ મેલો કાના દુરી જન લોકો દેખે;
સંગ તમારે ઉભી માટે તમ સરીખી લેએરે. સા. ૭
ફુજ જનોની ખીક થકી હુ ખોલુંછું કમ શ્યામ,
જાવાદ્યો માહાસુખના સ્વામી ધરમાં ધણુ એક કામરે. સા. ૮

સાસુ વહુની લડાઈ ગણ્યી. ૩૯

સાસુજી કહેછે મુણે વહુવારે એક શિક્ષા સુંદર મારીજી,
આંગળી ચીંધાંમણની પુઠજ યાયછે વાત તમારીરે. હૃદમારેજીજી
હસો કરી હમઠમાક કરતાં ચતૂરઘમાં ચાલોજી,
ગણગારો નહીં ધરમાં કોને. મન માને ત્યાં માલોરે. હ. ૧
ધણા દિવસથી જોયા કર્યું રાઢયકી રહુ ખીતીજી,
તેમ તેમતો છેડો નાંખ્યો શીર પર તજતાં બીર્તારે. હ. ૨
વાત તમારી વઢી જોતાં ધીરજ કાણ નથી રેહતીજી,
લોકડીઆએ જીવજ આધો નેવહુને મેલીછે વેહતીરે. હ. ૩
જાણતીતી ને આપે સમજશે, માટે રાખ્યું છાનુંજી,
મળવા જાઓ મોહનને વનમા, મહી વેચ્યાનું ખાનુંરે. હ. ૪
વરણગીમાં વાંકા વળોછો તે સધજી હુજાણજી,
ઉજડ દેખોછો ચાર જોજન પણ, પુઠજ યાય વગોણુંરે. હ. ૫
સામળીઆનો રનેહ કરીને, માલોછો તમે મનમાંજી,
ઘેજા સરખાં ધરમાં ફરોછે દેખો નહાંજી દનમારે. હ. ૬
નવાં નવાં નિત્ય ચીંહ કરોછો જાતા જીમના ઘાટેજી,
મુકી છો માનુનો માનો કહુજી તમારા માટેરે. હ. ૭
શેરાએ આવી સાત કરેછે તમ સાર ગીરીધારીજી,
કામ મુઠી પડતુ ને દોડો એશી ટેવ તમારીરે. હ. ૮
આડોશી પાડોશી પુઠે વાત કરે છે છાંનીજી,
મોઠે કહેતાં માઠી લાગીશ શિખામણુ હયો માનીરે. હ. ૯
નહીં નભે એવું મુજ ધરમાં કહુજી વાતજ સાચી,

એ આળાતો ચાલે જોના ઘરમાં સાસુ કાચી. હ. ૧૦
 પરણે તમારો જાણશે તારે વાત વધીને જાશે,
 ચેતાવુંછું આગળથી હું જોવા જેવું થાશેરે. હ. ૧૧
 સાફ કહુછું સાવધ રહેજો મુકો મોહનનો કેડોજી,
 પીયરીયાં પામ ઉપર ઉતર્યા કૂળનો મારગ ફેડ્યોરે. હ. ૧૨
 ચતુરછએ સૌ જાણી તમારી રંગ થયોજી જુદોજી,
 સદનમાંથી શાણી નિકળી મનમાને ત્યાં ફોરોરે. હ. ૧૩
 મારા ઘરમાં રહેવું હોય તો રહેજો તમારે ઢંગેજી,
 હવે પછી જાશે નહીં કંઈની માહાસુખના સ્વામીની સંગેરે હ. ૧૪

અરખી. ૪ :

ક્રોધ કરી વહુ વાર જોલ્યાં સાંભળો બાઈજી શાણીજી,
 જાણ્યુંજે નિર્મળછોજી જેવું લાખુંનુ પાણીરે. ઢંગે જોલોજી.
 લાડકવાઈ આંગળી કરનારી, માડી મારી બતાવોજી,
 દીવા રામ કરાવું તેને નહીં તો તમે સમજાવોરે. ઢંગે. ૨
 ઘાટ ઘડાવ્યો શેતન તમારે ઢસો કરી અમે જઈએજી,
 લક્ષણ શોધી લડવાના પણ બીવરાવ્યા નહીં બીએરે. ઢંગે. ૩
 કરતાં હશે તે સાંભરીઆવી, બાળ પછાની વરણાગી,
 વજ્રખાં મારો વહવાના શુ મેડપણે મત ભાગીરે. ઢંગે. ૪
 બીતી બીતી છાની રહુ તમ તમને જોરજ આપેજી,
 કામ થતુ નથી નથી ઉઠાતુ લઢતાં જોરે જણાવેરે. ઢંગે. ૫
 કૂળની આબરૂ કંરે કરે તે આપ પીયરની રીતજી,
 કમળા વાળુ પીળુ દેએ એમ કહો બપરીતરે. ઢંગે. ૬

દોઠે મારગ હુ જઉં આલું એક પતિવૃત પાળુ,
 સઘળે રૂપ હરીનુ બાળુ કનજરે નવ ન્યાણરે. ઢંગે. ૭
 ખેહર સામા જનને ખેહર જાણી તાણી બાલુ,
 સુગઢ સુગઢ ને શીદ એડોછીરેહુજે તમારે તોલરે. ઢંગે. ૮
 હુંતો કથામા નથી જાણુતી રહુધું પોતાને ધરમેજી.
 અપવાદ મુકો અન્યા માટે, ભાગવળે નિજ કરમેરે ઢંગે. ૯
 જગજીવનને જગત પુજે આળ અડાવો તેને માથેજી.
 કુંજર શ્વાનને કયાં ગણુ ગારે સદા ફરી શુ સાથેરે. ઢંગે. ૧૦
 જેમ નચાવી તેમ હુ નાચો હવે લેશ ન સાંખુજી,
 સામળીઆને શરણે જતતાં ખીક ન કોની રાખુરે. ઢંગ. ૧૧
 વગોણુ થાય તો થાવા દેજે સેહેવાય તો તે સેળેજી,
 ચાલે તેટલી ચાડી કરજે કાવે તેને કેળેરે. ઢંગે. ૧૨
 નહી હોય તો નપો કરીશું નેડો એની સંગેજી,
 માહાસુખના સ્વામીની સાથે સદા રમીશુ રંગેરે. ઢંગે. ૧૩

ગરબી. ૪૧

“વનમાં જુઝી પડીરે પેલો કયાં ગયો કાનુડો.” એ રાગની.
 સૈયર શુ કરે મોરલી વેરણુ થઈને લાગી,
 બરનિંદ્રામાં માઝમ રાતે ઝબક લેછને જાગી. સૈયર. ૮૬.
 સુણતામાં સુધ જુધ ગઢ જેની ગાંડા જેવી થઈધું,
 મદનજીત મોહનને મળવા ટમટમીને રહીધું. સૈયર. ૧
 મુર સૌસરો પડેજ જેની જાણે વાગું જાણુ.
 ધાયલધઈ ગોવદના સરથી ઘેરાયો મુજ પ્રાણુ. સૈયર. ૨

વાળંતરે બાધીનું સુણતાં આવે મૃગલાં ધસતાં,
 જીવડો જીવો કજીલ કરે પણ મન ન થાએ અસતાં. સૈયર. ૩
 સુરબી કેરો સાદ સુણતાં વછ જ્યમ દોડી આવે,
 એણીપેર મનહર મોરલી સુણતાં મન મુજ બાકુળ થાવે. સૈયર. ૪
 ચુંચક પાસે લોઠં જીવે પતંગ દીપક પ્રીત,
 વેણ વચન ભિદ મુજ હૈયું પ્રેમ બાણથી નિત્ય. સૈયર. ૫
 અલખેલાએ અપાર મોહની રાખી મોરલી માંહ,
 ધેત્રાં સરખાં ધરને બાહર ઠામ ઠંપી નવ કધાંય. સૈયર. ૬
 મીઠી વાણી મોહનજીની કોટી શશીવત મુખ,
 લટકો નંદકુંવરનો જોતાં ફરે થાએ સૌ કુખ. સૈયર. ૭
 આડોશી પાડોશી મારી નિંદ્યા પાછળ કરતું,
 મુખે કહું ને નહી જાઉં હાવે પણ મનડું નથી ઠરતું. સૈયર. ૮
 સેને સુતો સ્વામી મેલ્યો મેલ્યાં રોતાં બાળ,
 દોડી આવી દમ બરી હું દરસન દીન દયાળ. સૈયર. ૯
 જુખ ત્રસ્યાનું બાન નહીને મુખડે એનું નામ,
 માહામુખતા સ્વામીએ ખેતી ધેલાં કીધાં આમ. સૈયર ૧૦

ગરબી ૪૨ મી

સૈયર સંચરોરે પુછો પાતળીઆને પેર,
 શા માટે રીસાઓ રશીઓ આવે નહી મુજ ઘેર. સૈયર. ૮૬.
 શોકે સમજાવ્યો કે એના ઉરમાં આવ્યો રોષ,
 મરડાતો મુજથી ચાલિએ એવો શા મુજ દોષ. સૈયર. ૧
 અણસારા આંખ્યોના કરતાં આંખ્યો કુખવા આવી,

કરી ધધારત કરે થાક્યા મેં ત્રીકમ જોયો તાલી. સૈયર. ૨
 ચતુરધીઓનું અનેક કર્યો પણ તોય ન આબો પાસ,
 હૈયે અથડાતોય ન બાલ્યો કીધો એમ નિરાસ. સૈયર. ૩
 ઉરે ઉભરાયું પ્રેમતણે રસ તાપ વિયોગી હેઠ,
 મદન પીડા થત ઉપર હોમે જવાળા લાગે ડેઠ. સૈયર. ૪
 કઠોર અંબુજ નડીયાં એને લપટાતા મુજ સાથ,
 નાનાને હું મોટી ન ગમી બીડવતાં ભુજ ખાથ. સૈયર. ૫
 મુંબત કરતાં મુખડું અશીયું કે કટી કરમોડાછે,
 મુજ અનંગની આંચજ લાગાં વાંકી વાત શી થઈ છે. સૈયર. ૬
 કુંદનમાં હીરો જ્યમ ઝળકે રતી રસ સ્થિને નેણ,
 સુણી શબ્દ સામળીઓ હસ્તા આવી બાલ્યા વેણ. સૈયર. ૭
 ખારી પ્રેમ વચનને ખરચી મને ખરીદી લીધા,
 મરમ ખાણુ તેં મુકી મુજને ધાયલ છેલો કીધો. સૈયર. ૮
 દાન પુન્ય જપ જાગ કરે પણ વશ અવિનાશ ન થાય,
 માહાસુખ્યો સ્વામી ગુણ ગામી પ્રેમે દોર્યો જાય. સૈયર. ૧૦

ગરબી ૪૩ મી.

“આધવજી છે અળગીરે વાત એક પ્રેમતણી” એ રાગની છે.
 ચટકી મને લાગીરે સૈયર મનડું લોભ્યું,
 નીરખી નંદલાલનેરે ચરણમાં ચીત થોભ્યું. ૧
 મન માન્યું છે માંડે ગયો નેણ રસ બરી,
 વાત મારા રદયનીરે એણે પણ જાણી ખરી. ૨
 ત્રેનખાણુથી ધાયલરે કરી સમીપે જોયું.

કાળજીવું કોંઈરે કટાણે મન મોહું,	૩
સુધા સમ વાણીરે સુણી શુભ ગઈ નાશી,	
ભુલ પાડી ભગુટીએ વિના મુલની દાશી.	૪
અણીયાળી આંખડીરે અપળતા અનમેલી,	
રંગ રક્ત બરેલીરે કીકી જોઈ થઈ ઘેલી.	૫
મદન જીત મુખડુંરે જાણે પુનમનો શશી,	
મંદ હાસ્યની મોહનીરે તેતો મારા મનમાં વશી.	૬
આવડો તે રૂપાળોરે સખી એને કોણેકર્યા.	
કહુછુ હુ ખરેખરે મનો એને નિશ્ચ વર્ણ.	૭
ઘેટે પીડાએ વ્યાકુળરે બેની મને અતીસે કરી,	
સકે સામજે રાખીરે મોહની મોરબી બરી.	૮
મુજ દરદ હૈયાનુંરે કોને નથી કેવાવુ,	
આગ લાગી અનંગનીરે હવે નથી રહેવાવુ.	૯
બાપો પ્રગટ ક્રમ જ્વરરે થયુ તન તો રાવુ,	
હવે લાવ્ય હરીવરરે કાણુ રહ્યું નહી જાવુ.	૧૦
મેહર આણી મોહનરે મેળવ સુખ થાસે,	
નહી નાથ મજેતોરે તલખતાં જીવ જાણે.	૧૧
મોહન ને મંગતાંરે મરજદ નહી રાખુ,	
લાવ લાલને શિશરે કર જોડીને બાંધું.	૧૨
સુણી અંતરની અરજીરે ગીરધારી લટકંતા,	
એકાએક એવામારે આવ્યા હરી ચટકંતા.	૧૩
બાપો આનંદ અંગેરે ફુખડાં ફરે ઢળ્યા,	

(૫૨)

બહુ પ્રેમ ધરીનેરે અન્યોઅન્ય મિટી મળ્યા. ૧૪

માહાસુખતા નાથેરે રમાડ્યાં રંગ અતી,

સિંધુ સુખ ઉલટધોરે કવી જન શુ કે કથી. ૧૫

ગરબી ૪૪ મી.

એક દીવસ ત્રી ગીરવરધારી વેણ વગાડી સરસર. એક ટેક

ઠમ ઠમ નાચત બાજત મોરની કરસે નખરાં કરસર. એક.

જીવજંતુ મધુવનકે પ્રાણી રહે ઠામ નહી ઠરસર. એક.

ધરાધર મોહો સુર સુણીને ડગવા લાગી ધરસર. એક.

ધ્યાન બુધ્યા ગંગાધર આપે ઓદશ ન્યાજે ફરસર. એક.

વેદ પઠત પરમેષ્ટી ચુક્યા ધોર અકળ સુણી ધરસર. એક.

ઈંદ્ર સભા સખ દીગ બની વળી રંભા થઈ ગઈ ગરસર. એક.

નીંદ્રા દેવી નાથજી પામી કંસ થયો મન થરસર. એક.

વ્રજ વિનતા સૌ વિલી પડિ ગઈ ચટકી લાગી ચરસર. એક.

બાન બુઝી ગુલતાન બની ગઈ દમ ભરી દોડે ખરસર. એક.

માહાસુખતા સ્વામીને મિઠ્યાં નેનનકો રસ ભરસર. એક.

ગરબી ૪૫ મી.

“ બીરહ બાર માસીનો રાગ ”

આધવ નંદકુંવરને કહેળે, સેહેછે કુખ વ્રજ નારીરે.

આધવ. ટેક.

કામજવરે કરે જોરે સખારી. અગન બળે અંગ માંહારે.

અમકી હુ નિંદ ન આવે, વિતી દાખવું કાંહારે. આધવ. ૧

શીતળ થતાં હરી સામું જોતાં, રહેતાં નિશદીન સંગમારે.

કોરે કરમે તે નવ છાબું, વડુ વિધન પડું રંગમાં. આધવ. ૨
 ગુપ્ત પીડા કેવાય ન કેને, અંતર દાઝી મરીએ.
 દીન દીન પ્રત્યે રૂદન કરીને, ઘેનાં સરખાં ફરીએ. આધવ. ૩
 કષ્ટ અનેક પડે અમ ઉપર, પ્રાણ જતો નથી પાપોર.
 સુખમાં બેઠો સામળીઓ, સંકટ નિધીમાં સ્થાપીર. આધવ. ૪
 મે જાણું શ્રીકૃષ્ણની સંગે રમીશું રંગ વિલાસેર;
 કૃતારો યદ્ય ધુતી ચાલ્યો છેહ દિધો અવિનાશેર. આધવ. ૫.
 ભર નિદ્રાથી સુતા ઉઠાડે મધુરી વેણુ વગાડીર.
 ભરજોખનમાં મુકીચાલ્યા મોહની લત લગાડીર, આધવ. ૬.
 આંખે નીર ખુટયુ આંસુનુ ટુટયુ વપૂનુ વિતડુરે.
 કૃષ્ણને જાણત આવો કપટી; લોભાવત નહી ચિતડુરે; આધવ. ૭.
 ઘટે નહી ગીરીધારી તમોને પીડ અમોને દેવીર;
 ખાવડી ઝાલી તેને નવ તજીએ; જોઇએ સુધજ લેવીર; આધવ. ૮
 દીવાકરને અનેક કોરણ કોરણને એ એકજરે;
 ટુવિણ ત્રિભુવનમા નઅમારે નયાઓ નમેરા છેકજરે; આધવ. ૯
 ભોજન થાળ નાના બીધ ખીરશી હેત અંતરનું કીધુરે;
 હવે હરી તમે કુર થઇને સરવસ્ત ખુસી લીધુરે; આધવ. ૧૦
 પથ પાછને ઉઠેયાં અમને લાડ ઘણાંક લડાવ્યારે;
 હવે હરી વિષ દેખું ઘટેનહી રણ માહી રખડાવ્યારે; આધવ. ૧૧
 માત જસોદા રૂદનકરેછે નિત્ય જુરે નંદલાલારે,
 વૃજનારી વિત્રપે અતી વાલા ઝુરે ગાય ગોવાળારે, આધવ. ૧૨
 મારા સમ મોહનને કેહજો એકદિન દરસન આપેર,

(૫૪)

માહાસુખનો સ્વામી સાંમળીઆ કષ્ટ કામનીનાં કાપેરે; આશ્વઃ ૧૬

ગરબી, ૪૬

સંગ તજી મી કૃમ હમારો કિધી શુ કુખજ વાલીરે, સંગ તજી. ૧

તન મન સૌખ્યું સરણ રહીને આધિન થઈ સુખ આપુંરે,

સ્નેહ વધાર્યો સંગ રહીને સંકટ અમને સૌખ્યુંરે. સંગ તજી. ૧

એ કાળીમાં કામણ બારી મોહ પામ્યા મોરારીરે,

શી ચતુરમાં મનડું માન્યું મેલી ગોપ કુમારીરે. સંગ તજી. ૨

કદ વધાર્યું કદરૂપીનું મેલી શશી સમ સુખડુંરે,

સુખનો સિંધુ સોચી લીધો ક્યાં દરસાવું દુખડુંરે. સંગ તજી. ૩

સ્વ ભુમી ગોકુળીયુ તજી ત્રિકમ મધુપુરમાં જઈ માલ્યારે,

ક્યમ કહણ કાળજ કડું આવું નમેરા થઈ નંદલાલારે. સંગ તજી. ૪

એ કાળીએ કામણ કરીને કીધા વશ વનમાળીરે,

વેરણ થઈને વેરજ વાળ્યું દીધું અંતર બાળીરે. સંગ તજી. ૫

પુરવે પુન્ય કર્યો તે પ્રોઠા નિજ ધર રાખી બેઠીરે,

કરમ હીણાં કલ્યાંતજ કરીએ વ્રેહાસી દુખ વેઠારે. સંગ તજી. ૬

નોતું તેનું છતું થયું ને હતુ તે કામ ન આવડુંરે,

જ સુખ કરતા તે દુખ ભરતા જોયને ઝેર જણાવ્યુરે. સંગ તજી. ૭

નિર્દય નંદનાજાલ ન થઈએ જુઓ પ્રીત તપાસારે,

માહાસુખના સ્વામી સાંમળીઆ અખળા ઉર ઉદાશીરે. સંગ તજી. ૭

ગરબી ૪૭

“ એલો મોહન મારી માટલી ” એ રાગનીછે.

સુણો જસોદા માવડી કષ્ટક વારો ને કાન,

કેહતાં વારે વારે લાજીએ કાચર કરે ભગવાન. સુણો ૮૬.
 એક દીન હોય તો કહુ નહીરે દાડી કેમ સહેવાય,
 રોજ આવે રંજડવા હવે કેમરે રેહવાય. સુણો. ૧
 પ્રભાતે પાણી હું ગધેરે સાંકળ વાસીને દ્વાર,
 પેઠો ઉઘાડી એકસો ધરી બીતી ના લગાર. સુણો. ૨
 સાથે લાભ્યો તો ગોવાળીઆરે તેને ધાલ્યા ધર માંહ,
 ક્ષણમાં તે સરવ આલી કર્યું છાસ પીએ ને પાય. સુણો. ૩
 ઢોળી ઢોળી ને પાડ્યાં ધામ્યારે ઢાલી કીધાછેરે માટ,
 મસ્તાઈ કરી મન ભાવતી જુઓ જાયાજીનો ધાટ. સુણો. ૪
 માખણ આધુને પય પી ગયોરે કરી દોણા કેરી હાર,
 ગોળી ફાડી તે ધુમાધુમમાં કાન કુદે ઠાર ઠાર. સુણો. ૫
 એટલામાં આવો હું જળ ભરીરે ગોપ નાઠા નિજ ઘેર.
 બાંધ્યો મેં બાળ તમ તણેરે ચાસો દેખાડુ હું પેર. સુણો. ૬
 જુઓ ને લક્ષણ લાજનારે કેવું કીધાછેરે કામ,
 લાડ લડાવી આવો કર્યો તમે માહામુખનો સ્યામ. સુણો. ૭

ગરબી. ૪૮ બી. રાગ ઉપર પરમાણે.

સાંભળતામાં માત સંચર્યા, જોવા જીવતીની સાથ ;
 ક્રોધે તે લોચન લાલછે ગ્રહી સોઠી એક હાથ, સાંભળતાં ૮૬.
 રાશ ગ્રાલીછે બીજા હાથમાંરે બાંધવાને રે બાળ,
 ગાજો ભાંડે મુખથી બ્રહ્મી શીરે લાગીછેરે જવાળ. સાં ૧
 હવે વણે કંઈ એહનોરે, કહું માને નહી સેથ,
 ગણગારતો કોંઈને નથી માર માંર હું વિશ્વ. સાં ૨

આવાને ઉભાં આંગણેરે બાલ્યાં મૂખથી વચન, -
 કાના કહી કહીને સાદ પાડીયાં કોય બાલ્યું નહી જન. સાં ૩
 સાંકળ ઉઘાડી ફરી વળ્યારે જોયું સદનની માંહ,
 દિઠુ પડેલું પેલું દોરડું કાન દીઠી નહિ કાંય. સાં ૪
 મૂખ ગોપીનું વિલું પડ્યુંરે, શીતળ થયુંછે તંત,
 સાંસાંમાં સાસણને પડી, થયાં સજળ લાચન. સાં ૫
 ભાષ બાંધ્યો તો મેં તો આ દોરડેરે, વળી મ્યંભતણી સાથ,
 જુઓ આ છાસના ધામળાં, માટ ફાડ્યુંછે આ હાથ, સાં ૬
 એવામાં દાશી આવી દોડતી, માતા જસોમતી પાસ,
 ભાજન માગેછે ચાલો લાલજી, ઉઠ્યા પોઠી અવીનાશ. સાં ૭
 માતા માહા કોથે ત્યાં વણારે; પોતે મુખથી વચન,
 આવે વારોવાર કુદતી લાવ્ય દેખાડને તન. સાં ૮
 લાલ મારો એવા છે નહીરે, માથે મુકે તેને આળ,
 નીરલજ લોક એકઠા કરી, મારો વગોવે તું બાળ. સાં ૯
 બીજી ગોપીને માતા આવીઆરે જોવા કુંવરની પેર,
 સેજેથી ઉઠ્યા સામજો, લીલા કરે નીજ ઘેર. સાં ૧૦
 સર્વે બાપીક શ્રીનાથજીરે, કાણુ ઠાલો નહી ઠામ,
 દેખાડવા કરે દાસને લીલા માહામુખનો શ્યામ. સાં ૧૧

ગરબી. ૪૯

“જોખન રસ ઝલકાય રસીઆ રોપ તળેજી” એરાગ,
 કાંકરીઓ મત માર કનૈયા કંસને કહીશું કાંકરીઓ મત માર ટેક.
 કાંકરીઓ મત માર કનૈયા ઉરમાં કાંક વિચાર,

- આળ કુરે અસાનિની પેરે ઘાટ નહી ગીરીધાર. કનૈયા. ૧
- કુટસે ઘટ મુજ ચીરે બીજથે સાસુડી દેશે ગાળ,
પીડા દેશે પરણ્યો હમારો સમજી લ્યો નંદલાલ. કનૈયા. ૨
- જોરાવરી શું આમ જણાવે અમે અબળા નાર,
તેના પર તાકી જીએછે લાજને લાલ લગાર. કનૈયા. ૩
- ગાળી આશા મારા મુખની નિકટ નંદકુમાર,
સાંમે એનો બીજી શ્યામા હુંતો ખાંડાની ધાર. કનૈયા. ૪
- અજવીતરાં અતી આપ કરોછો એમાં નહો કંઈ સાર,
માત જસોદાની શરમે જાવા દઉધું આજ મોરાર. કનૈયા. ૫
- ઠમ ઠમીને ટાંપા મારો એ સૌ આશા ફોક,
પ્રીતની રીત રહીત તમેછો જાણે બવાડા લોક. કનૈયા. ૬
- સાંખણો રેહજે સાચુ કહુધું કેડ હમારી મેલ,
માહાસુખના શ્યામો સાંમળીઆ નોહ હાંસીનો ખેલ. કનૈયા. ૭

ગરબી. ૫૦મી.

- છેલ શું દેછે છેહ ત્રીકમજી તારાં કેવળએ છેલશું. ટેક.
- છેલ શું દેછે છેહ ઉછેરો શા વિનતાનો વાંક,
અપરાધ પાખી પરહરશા તો શું કરશુ અમે રાંક. ત્રીકમ. ૧
- નીરે વિનાનું નીરજ જ્યું કોડીલ વિણ વસંત.
દીન દામણુંને રે ઝોશીઆણું આણે અખુટે અંત. ત્રીકમ. ૨
- મોઘમ મારે મારો તેથી શીશ છેદ્યાંમાં સાર,
દેખવું નહી ને દાઝવું ન મળે આવે પીડાનો પાર. ત્રીકમ. ૩
- અહીયાં રહેા તો સૌથી સારે નીકરે લ્યો તમ સાથ,

માહાસુખના સ્વામી સામળીઆ નહી જાવા દઉ નાથ. ત્રીક્રમ. ૪

ગરબી. ૫૧મી.

જનો જીવાનીને રૂપ રસીલો રીઝવો નહીરે. જલ્લો. ૧૮૬.
 સુખ સ્વરૂપને જોખન મારૂ ઉલટું એ કુખકાર,
 ખીલાવનારને ખપ્યું નહીરે, અંગ ન એતો અંગાર. રસીલો. ૧
 કુચ કઠોરતા જાણી તારી શામાં પામે સુંખ,
 મુજ ઉરે પર એ બારજ બારીદખંતા ખડું કુખ. રસીલો. ૨
 દ્રગ તારી મરજદા મોટી પ્રીતીનો પેહલો પંથ,
 સરે મારી ધાયલ ન કીધો કોડામણો મુજ કંથ, રસીલા. ૩
 કંચનને શું કીજીએ જો તંગીએ આવે ન કામ,
 રેણીને શુ કીજીએ જો હોયજ નિંદા હરામ. રસીલો. ૪
 ચરણ મસે નવ રીઝીએ જો, બરાય નહી ડગ એક.
 જયન મળ્યાંજો વિશ્વમાં તો શુ કરવોજ વિવેક. રસીલો. ૫
 ચારે બાજ્યાંને બળી ચતુરધ આ શુ કરવા શણગાર,
 બેઠી ન ઠંડી થઇ બુધરસુ ઠમ ઠમતો રહો ઠાર રસીલો. ૬
 ભોજન તે શુ કીજીએજો, લુધા જરા નવ હોય,
 કોમળ કાયા શું કરે ભોગવનાર ન જોય. રસીલો. ૭
 પુર્વ જન્મના પાપે આ પ્રગટ્યુ જોખન રૂપ જરેર,
 માહાસુખનો સ્વામી મોલો નહી, થયો મન મગરેર રસીલો. ૮

ગરબી. ૫૨

“ બપાન આવે રામ જનકપુરે દશરથજીકે લાલારે ”

વૃજ વીનતા કહે સુણ સખીરાધે શોગુણ શુભ વૃજમાં બરીઆ.

(૫૯)

ભાદુશરી જાપરેશી કીધી જગજીવનને વશ કરીઓ. વૃજવી. ૧
 અકુળ અજીત અખંડ અબીનાશી તેનો ચીત તે હરીઓ,
 ફેરા ફેરે વસંતની પુઠે મદન મોરારી પાછળ ફરીઓ વૃજવી. ૨
 જોની માયામાં વિંટાયું જકત તેતો તારો હરીઓ,
 કે મોહન મન હરવા કારણ શો વૃત તપ તે આદરીઓ. વૃજવી. ૩
 શીવ શુરે ખદ્યા પાર ન પામે, તેતો સરખી વુજધી હરીઓ,
 કરતા કોઠી ખદ્યાંડ તણો તે ગોદવિશે ઘટીમાં ધરીઓ વૃજવી. ૪
 મોહની જળ ગુથી તે માનની મોહન ગટલધનિ ગરીઓ,
 રાધા રાણી તું બહુ શાણી વુ ગુણનો ગરવો દરીઓ વૃજવી. ૫
 ગુણવંતી ગોરી દરસાવ્યો આપે ધલાજ જે વાપરીઓ,
 ભાગ્ય બલાં બપુ બાન કુમારો માસુખનો શ્વામી વરીઓ. વૃજ, ૬
 ગરખી. ૫૩ રાગ ઉપરનો.

રાધા રાધા શું રેટે છે રશીઆ તારે રાધા સૌ સરખી,
 મોરો આવો અલખેજા વાલા ઉર સાથે આંખ હરખી, રાધા. ૧
 ખલીહારી જલ્દિ ખાળ મુકંદા એવારણા લલિ મુખ નીરખી.
 માસુખના શ્વામી મતખાલા તે મને નાંખી છે ભુરકી. રાધા. ૨
 ગરખી. ૫૪

“ મીલજઓ મોહન પ્યારે ” એ રાગના છે,
 દયાધન બજરે, શીખ સુણીને મદ પરહરે મનમારો,
 મદ પરહરે મનમારો મનસુખા કર ન નકારો, તજવુ કપટરે,
 શીખ સુણીને મદ પરહરે મન મારો. ઢાળ.
 એ દર્પ વડો દુઃખકારી, વિખ સર્પ થકી છે બારી, તેથી તળે તમે

નરે નારી, જાવુ ઝટરે, શીખ સુણી. ૧
 જે હતા અતી મસ્તાની, તે ડ્યાં ન સ્થીરે અબીમાની, લેવઁજનમમાં
 નાદાની, યધ કૂટ કૂટરે શીખ સુણી. ૨
 અળગા એથી અલખેલો, માટે વિચારીને મદ મેલો, ખૂબ નત્ર પણા
 માં ખેલો જે ધરો વટરે, શીખ સુણી. ૩
 અભિમાન નર્કમાં પાડે, પ્રીતી પરમેશ્વર છાંડે, માટે મમતા શીદને
 માંડે તજ અટપટરે, શીખ સુણી. ૪
 જુઓ લંકપતી બહુ બળીઓ, અભિમાને અવની ઢળીઓ, પરિવાર
 સહીત તે પળીઓ એજ પ્રગટરે, શીખ સુણી. ૫
 હીરણ્યકશ્વપે મદ રાખ્યો, તો સ્વાદ મરણનો ચાખ્યો, નખે વિદારી
 નરસીંગ નાંખ્યો, અંચે કટરે શીખ સુણી. ૬
 કુર્યોધન મહા અંકારી, જેણે પીડી પાંડવ નારી, રોળાયો રણમાં હારી
 એજ નફટરે, શીખ સુણી. ૭
 જુઓ સ્નાન વિચારે ઢુંડી, એવા અનેક આલ્યા ઉડી, ચોચી નહી
 માહાસુખ મુડી એ અટપટરે શીખ સુણી. ૮

ઝરખી. ૫૫મી.

“શિયાળ ગાયકવાડ નસિબનો બહુ બળીઓ” એરાગનું.
 સુણો સુણો અરજ મુજ આજ કરેણેશ્વર બળીઆ,
 તમ શકતી છે માહારાજ અપારે ન જાઓ કળીયા, ટેક.
 વિશ્વવિશે વખણાય વડેલી ખોરસદ પ્રગણા માહરે,
 ડાબી ડાહ્યા જ્યાંહ વસેછે વશ્યા વિશંબર ત્યાંહ, કરેણેશ્વર ૧
 વાડવ ખેડાવાળ હતો શુભ કરેણુ દેવને નામરે,

સાચી સેવા આવણુ માસે આરંભી અષ્ટ જન્મ. કરણેશ્વર. ૨
 ભાળા આપે બાવ ધરીને તેને પરમ પદ આપ્યુરે,
 સેવા સાચી જાણી શીવજી વચને સ્થાનક સ્થાપ્યું. કરણેશ્વર. ૩
 બક્ત વચ્છળ બવ તારણુ ભાળા દીન જનના કુખહારીરે,
 મેહર કરીને કેર હરોછો રગભર ત્રિપુરાસી, કરણેશ્વર. ૪
 ભોયરામાં ભાગોળે ભાળા, ભાવે વાસ કરોછોરે,
 આવે સેવક દરસન કરવા તેના તાપ હરોછો. કરણેશ્વર. ૫
 સુંદર સરની તીર બિરાજ્યા વેરધજીની સાથે,
 આનંદના કરતા અકળીતછો પૃથ્વીમાં પ્રખ્યાત. કરણેશ્વર. ૬
 વીનતા એક વડેલી કેરી તન અરથે તુજ સ્થાનરે,
 આવી તેનો આશા પુરી, આપ્યાછે સંતાન. કરણેશ્વર. ૭
 પુર્વે વટાદરાની વાશી વીનતા વંઝા દોશીરે,
 આપ્યો પુત્ર અમુલ્ય તેહને ઉરમાં અખળા હોશી. કરણેશ્વર. ૮
 જે જે કુખીયો દોડી આવે તેના દરદ હરોછોરે,
 બવની બાવઠ ભાગી તેની નેહ ન્યાલ કરોછો. કરણેશ્વર. ૯
 આંધળાને આંખજ આપે પાંગલાને પાયરે,
 ગામ વડેલી તુજ પરતાપે, સદાજ સુખની માંહ. કરણેશ્વર. ૧૦
 છંછેડાયો છોકરવાદા તોડ્યો નહિં નિજ નેકરે,
 મુરલી નાંખી કૂપ વિથે ને, ઉભો ત્યાં અવિચક. કરણેશ્વર. ૧૧
 અમુરે આંખો કોપ કરીને લેવા તારૂ માનરે,
 પ્રમટ પારેખાં આપ્યા તેને સીવજી વાળી સાન કરણેશ્વર. ૧૨
 રંગજુદા બદલાયા તીરના થયુ અધીરૂ ગામરે,

ઉભરાયો ભરપુર કુવો ત્યાં રાખ્યું રૂંડું મામ કરણેખર. ૧૩
 નિકળી સકળ મુરતીઓ શાયે હરખ્યો સકળ સમાજરે,
 પરછા આઘ્યા અનેક એવા મોઢાછો માહારાજ. કરણેખર. ૧૪
 સરણાંગત સેવક ઉગાર્યા ફુરીજનને સંહાર્યારે,
 આશ્રીત જનને ઓઘજ મોઢી, મદમાતાને માર્યા. કરણે. ૧૫
 પુજ સમાન્ય નહી ત્રિલોકે સત્ સ્વરૂપો દેવરે,
 મેહરે કરો મહાસુખની ઉપર સદાય માગે સેવ કરણે. ૧૬

ગરખી. ૫૬

“ મારે ઘેર આવો નંદલાલા ” ઓરાગ.

ઓરા આવો અલખેલા આજે.

તલસેરે તનડુ ત્રિકમ પુજ કાજે; ઓરા આવો; ટેક;

વધારોને હેત હરી મુજથી ઉભો ફરે હું અખળા પુજથી,

તારા વીણુ અન્યને જોતો નથી. ઓરા આવો. ૧

હરી તારી હામ મને સાચી, રહ્યું મન રાજ વિશે રાચી,

પ્રભુ પાખી બાજી બધી કાચી. ઓરા આવો. ૨

પ્યારા મારા પ્રાણ થકી મુજને, ન્યાળી રહ્યું રણીયાત હું પુજને.

વારી વારી જાઉં નંદા વુજને. ઓરા આવો, ૩

પરીતાજ લાજ કરી લાલા, ખેડી તારી ઓઘ અહી વાલા,

જપુ પુજ નામ તણી માળા. ઓરા આવો. ૪

સાસરીયાની શુળાએ મોઢી, પીયરીયાની પ્રીતડી ખોઢી,

રહ્યું ચીદતો પુજમાં મોઢી. ઓરા આવો. ૫

મણા મને બોલે ધણુ દેહે, બુડી બુડી પાછળથી કેહે,

પ્રભુ પણ પ્રાણ તું મારે છે ઓરા આવા. ૧
 લાગે ધરખાર મને ખાર. સહુ સૌ સંકટ તુજ સાર,
 માન્યુ મન તુજ છબીમાં માર ઓરા આવા. ૭
 જરા ખોક કોની ન ઉર ધાર, લવે લક્ષ લોક ન ગણગાર,
 આપેક્ષા દરમનને સાર ઓરા આવા. ૮
 રામા રાંકના વાંક શા લેવા, ઘટે નહી નાથ થવું એવા,
 વાલા મારા વિસારી ને દેવા. ઓરા આવા. ૯
 અરજ દિન દાશીની ઉર લાવો, યુરો વ્રેહ વહની બુજવો,
 મહાસુખના સ્વામી આવો ઓરા આવા. ૧૦

ગરબી ૫૭

“સેનનંદ હરી પ્રગટ થયા સેનનંદ હરી,” ઓરાગ
 અળખામણ્ય કીધું ગોકળીયું શુઅળખામણ્ય કીધું, ટેક.
 પ્રેમદા પ્રેમના કુંદમાં પાડી ચીતડુ ચોરીલીધું. ગોકુળીઉ. ૧
 કષ્ટને વશ કામની કાડી સોશ્યો હરી સુખ સીધું. ગોકુળીઉ. ૨
 સ્નેહ જરી તરછોડો શું ત્રીકમ વીયોગે વપૂ વિધું. ગોકુળીઉ. ૩
 પેહેલાં બુલાવી છેહ દીધા પ્રભુ વિખડુ ઘોળી દીધું. ગોકુળીયું ૪
 બેઠે વેઠેથી વાંકા થયા વીકલ, કેં ન કહું સીધું ગોકુળીયું. ૫
 ગોપદારા એ દગો નવ જાણ્યો જાળ પાછને પીધું ગોકુળીયું. ૬
 ગમતના ધટી ક્ષણ એક ન વીસરે વૃજ સઘળું અંધુ ગોકુળીયું. ૭
 માહાસુખના સ્વામી સુજો વિનતી મનમાન્યા દીન અંધુ. ગોકુળી. ૮

ગરબી. ૫૮

બેલા કર્યાં છે હરી ગોપી જન બેલાં કર્યાં છે હરી; ટેક,

પ્રાણ પ્રભુ તમ પાસે રહ્યોછે જંપ નં વળતો જરી; ગોપી,
 બણકારા વાગે મોરલી તણારે ભામની ફુખમાં જરી, ગોપી, ૧
 ચમકીને નીદથી ઉઠે ચતુરા રેન નં જાએ મારી, ગોપી
 વાયે હિડપાં વ્રજ વીનતા આલ્યાં ધીર ન રેહેતી ધરી, ગોપી, ૨
 અન જળ નવ ભાવે અલખેડા જ્ઞાન ગરૂંછે ગરી, ગોપી,
 પ્રેમની પીડા કૌનેજ કહીએ મનમાંજ રહીએ મરી, ગોપી, ૩
 વ્રેહાસીની વિપત વડી એ હૈયામાં હાળી હરી, ગોપી,
 એ સોસનાએ તનડુ તપે છે કંઠેજ નાખી છરી, ગોપી, ૪
 વિયોગ કીડો કાળજી કોરે મદન પીડા મુસંરી, ગોપી,
 માહા મુખના સ્વામી મળવાને આવો પ્રાણ જશે નીસરી, ગોપી, ૫

ગરબી, ૫૯

(કાનુડો કામણગાજોરે સાહિલી આતો કાનુડો કામણ ગાજોરે)
 એ રામ.

પ્રીત લગાડોરે પ્યારેરે સાહિલી મને પ્રીત લગાડી પ્યારેરે. ટેક.
 પ્રીત લગાડી પ્યારે નમેરા નંદ ફુતારે કપઠી કામણ ગારેરે. સાં
 ચીતડુ ચોરૂંછે મારૂ, પ્રેમ પીડા કહાં ભારૂ, ખચ્ચાનુ ન દીસે પ્યારેરે. સાં ૧
 અવરે ન રહે કથુ, ચરણમાં ચીત વશ્યુ, ખેએ નવ જાવ ખશ્યુરે. સાં
 જીલમી તો જાફૂગીરી, કપઠી કૈયે કરી, મન મારૂ લીધુ હરીરે. સાં ૨
 જાણે એના યદને રહીએ, એલું કહું નંદ છાયે, પાર એનો નવ લખએરે. સાં
 માહામુખનો સ્વામી ખેની, રઠ જાગી મને એની, વરૂ એ ઉપાય કેનીરે સાં ૩

ગરબી, ૬૦

(શ્યામ રંગ સમીપે ન જાવું મારે આજ ધડી શ્યામ રંગ સમીપે ન જાવું)
 એ રાગ,

માનીતીનો સંગ રંગ માણો;
 કપટકરો કબ્બા કુદાજ વાઝોછો વનીલા,
 અંગ તણો રંગ બીતર આણો. મો.
 મુખથી મીઠુમોઠુ ભાંજો બોલતામાં બાંધો,
 સમય સુચી વેણુ વરીજાણો; મો. ૧
 પરદારાશુ રોજ રમી રાજ આજ આબ્યા,
 તે મને શુ તમ જોવી પ્રમાણો. મો.
 જાઓ જુનાથ મારા મોહોલમાં નપેસવું,
 મનને ગમે તે નાર નાણો. મો. ૨
 બોળી જાણી ભોળયો હરી પણ હવે નબુલુ,
 વદનથી વાહાવા શુ વખાણો. મો.
 વેણુ આણુ બોલી બાળો બાળા રવ્ય કાચુ,
 જગતમાં લખાઓ લાજ માણો. મો. ૩
 ઢંગ મેતો ધુતારાના પ્રથમે ન જાણ્યા,
 જાણતીતી દોઝવિશે હું દાનો. મો.
 પાંસરા રે પ્રીતમ હવે તમચકી હું થાકી,
 મામુખના નાય કર ન તાણો. મો. ૪

ગરબી ૬૧

(સોકન ધર ગયે રહેરે, સોકન ધર ગયે રહેરે) એ રાગની.
 રમે રંગ રસીઓ કુબળ સંગરે રમે રસીઓ કુબળ સંગરે. ઢાળ
 રસીઓ કુબળ સંગરે રમે મુજ કાળજ કોરીરે જુઓ એ
 ધુતારાના ઢંગરે. રંગ,

કાળા એ કાળી કરી પ્યારી પરહરી ઓરીરે, અપ કરીને ઓળખ
નંગરે. રંગ. ૧

વેરખ વિધાતે કીધો દાર્ધ્યુની દોરીરે, ઉરે ઉમેદ સૌ યદ
ભંગરે. રંગ.

ત્રેમાં વેહતાં સુકી પાતળીએ થીત તોરીરે જીવનમાં જોર
અનંગરે. રંગ. ૨

કાનાને કથી ર્યા વથી ન કપટીરે, અરપત નહી જાણત
અંગરે. રંગ.

ભર જીવનમાં બુરકી નાંખી વેર વાળ્યરે, છાંન લીધો
અદનનો રંગરે. રંગ. ૩

કુણ અમારા એનાં નોધણોયાં કીધારે, પાંડ્યો આ પૂણે
પ્રસંગરે. રંગ.

ચીતમાં ચીતા કરીને ગયો માહાસુખનો રવામોરે, શોકલ
ડો અંગ ઉમેંગરે. રંગ. ૪

અરથી ૬૨ પ્રભાતિયુ.

આજ સખી આણંદ તણો દીન નંદનનો કુંવર પધારચારે.

સુખની પળસોહામણી અ.વાં, કુખના દીન નિવારચારે. આ. ૧

વદન નીરખતાં વીર્યભરનું ઉત્તર અંગ ન માએરે,

તાપ ત્રિવેધી તનના ઠળીયા, મળીયા શ્રી જદુરાયરે. આજ. ૨

બુજ બરી ચાંપી ઉર સાથે, લાઅનનું મુખ કીધરે,

બુધરને ભેંડો યદ ડંડો, પાન અધુર મૃત પીધરે. આજ. ૩

પેલા જનમની કરણી મારી, પાતળીઆશુ પ્રીતીરે,

ભાગ્ય બાનુ હિંદય થયોને, કુખની રજની વીતારે. આંગ. ૪
રમી રહ્યો ઘટમાં ગીરધારી, બાવટ ભવની મટાડીરે.

મખો મને માહામુખનો શ્વામી, પિડ્યા ગુપ્ત ઘટાડીરે. આ. ૫

અરબી ૬૩

(અધાન આથે રામ જનકપુર) એ રાગ.

અંગ ઉમંગનો રંગ પ્રગટ કરી, નાથે નટ ગીરધારીરે.

અપણ અપણ નીજ અરણ્ય સજાવે કોડથી કુંજ બીહારીરે. અંગ. ૧

થતક થતક તત વાગે ધ્રુવરી, જગમગ જીવતી જોતીરે,

તામ મૃદંગ મુંદર મુર સોહત. મનહર કુંડલ ભારતારે. અંગ. ૨

મધુરી મન મોહન કર મોરલી મુણી વ્યાકુલ વૃજનારીરે.

નીરખી કર ભટકો બટકો હર. અટકો ચીત મુખકાગરે. અંગ. ૩

નયન મગાડે કુટીમ કટાક્ષો લંક કટીનો ચારીરે,

લીન લાલને નીરખી લખના, પ્રોતમ લાગે ચારીરે. અંગ. ૪

મુંદર શોભિત વપૂપર અંબર નીરખી રીવ મણી થોભીરે,

શ્યામ મુવન ગચી સમ મુદર, વનીતા વંદમાં શોભીરે. અંગ. ૫

વેણુ વીરહકો મૂળ ગ્રહીકર. નટવર કરે રંગ હેમીરે;

તાજ કળાધરનો ગીર સોહત. જોઈ જીવતી થઈ થેમ.રે. અંગ. ૬

ધન શ્યામ કનૈયો વિજળી રાધા, ઝખકે જોખનભાતીરે;

રાસ રમે અવીનાય વિજાસે, લે તાળી કર તારતારે. અંગ. ૭

પીત પીતાંબર ધાંડી મોરારી, મુખકારી કુખ હારીરે;

સદન સદન આનંદ ગોકુળમાં, કુમે ગોષકુમારારે. અંગ. ૮

મુંદર અખીન અક્ષતી રજની, શીરપર અંદ પુનમકારે.

માહામુખનો રત્ન મો મતખાલો, થેધ થેધ કરતો હમકોરે અંમરે. ૧૦

પીઠણી. ૬૪

હકુકા કીસમત બડાયા તાબુતની કુટણીનો રાગ.

જાપો જુઓ જસોદા તમારો.

જુઓ જસોદા તમારો, કાનો કેડો ન મુકે હમારોરે. મા જાપો ૬૫.

મહી માગીને રોજ રંજડે, બાલ બડવાનું બાનુ કાડે;

પછી રસ્તો રોકીને પીઠ પાડેરે. મા જાપો. ૧

છેલ છોગાજો છાકયો ફરેછે, બીક કોની ન હરમાં ધરેછે;

કામનીઆને કાયર કરેછે. મા જાપો. ૨

ગાળ બુડી બાંડે એ અલેએ, ન્યાળી ન્યાળીને મુખડુ પેએ;

દાડી લોક બવાડા એ દેએરે. મા જાપો. ૩

સાખો ટોજે મળીને જ્યાં જાવે, વિના બાલાઓ પુઠળ એ આવે;

ચાળા બુધરે કરે મન બાવેરે. મા જાપો. ૪

મદુકીમાં તે કંકર મારે, દાણ મહોના માગે વારવારે;

જુલમ જાવરો એવે એ યુજારેરે. મા જાપો. ૫

લાવી ગોવાળીઆને ચડાવે, માઠ મારગ માહી તે પડાવે;

માહોમાંહી અમને એ લડાવેરે. મા જાપો. ૬

રોકે ઘાટે વાટે ને ધરમાંહી, ખાતા પીતા સુતા સેજ માહી;

શ્યામ પજવે આવીને સદાધરે. મા જાપો. ૭

મધ્ય નિશાએ વેણા વગાડે, મોહ માનુનીને એ લગાડે;

કરી જાડુગરીએ જગાડેરે. મા જાપો. ૮

જુડુ બાનીને સોમન આવે, સાથ સહજામાં પાલવ સાયે;

વથ કોટી ઉપએ ન થાએરે. મા જયો. ૯

ઢોંગ ધીનોજના શું કહીએ ધણુ થોડામાં સમજી બધએ;

કહો કહાં બગણુ કુખ સહીએરે. મા જયો. ૧૦

લાલ લાડકવાયાને કોઇ વારો, સારી શિક્ષા આપીરે મુધારો;

રખે માહાસુના દેવામીને મારોરે, મા. જયો. ૧૧

લાવણી. ૬૫

સકળ ધરી સણગાર સખી સંગ બણી ઠણુંને રાવે પ્યારી,
જળ જીમનામાં નાના કાળે ચાલી અંગ ઉત્તર ધારી. ૧

અંદકાં શોભીત એક ખીજથી સુદર અંબર અંગધરી,

દરસાવે ચતુરધના ચીન્હો રામા રૂમઝૂમ રંગ ભરી. ૨

વીનતા વૃંદ કનકની પેસો. સ્વામ શેષ શીર કેશ રીસે,

નાના વીધના નખરાં કરતી, જીવતી જોતાં મન હીસે. ૩

વાજે વાજે મોતી પરોબાં વેણી અતી સુંદર શણગારી,

વાંકો વીચ અંબોડો વાળ્યો તે શોભા આપે સારી. ૪

અર્ધ ચંદ્ર આકાર ભાલ શુભ ત્યાંથી સીધાછે સીધા.

શકે શશીને કમળ વદનોએ લલાટ પર ધારી લીધા. ૫

મધે ટીકડી ઝમઝગ ઝમકે ચંદની ચળકે મુખકારી,

વીજળી ઝમકે આભધીશે એમ ઝમકે જાગ્રી વૃજનારી. ૬

ચપળ ચક્ષુમાં અંજન આંજનું દ્રમ ત્રગ સરખી અણી આળી

બુરકીથી ભરપુર જીકુટી કમાન જયમ વાંકી વાળી. ૭

વિષયાશક્તે રક્ત રંગમાં કીકીશોભિ છે કાળી,

જોખન મદ ભરપુરમાં ચાસે જીએ ન કો સમીપે બાળી ૮

નાશા કીર સમ થીયમાં નયની, ગરવ થકી ધુમતી જતી,
 ગાલ ગલે લો લાખ મુકામજ, હીડે હૃદયે હરખાતી. ૯
 અધુર આજની દિસે કાતળી, દાઢમ દેરી દંતકળી,
 પાન આવતી દે પાચકારી, રેખ કનકની માંહમળી ૧૦
 રસના ઉપર ભમે બારતા, વાણી અત્રીતથીજ ગળી,
 મૃદુ હાસ કરી મુખ મકલાધિ, બહીતા લલના વંકવળી, ૧૧
 ઉરે ઉબરાયુ પ્રેમ તણે રસ, નેન ખુડયા રતિના રંગમાં,
 શુર નુર બરપૂર વપૂ પર, આલસ અલપ રહી અંગમાં, ૧૨
 કંડ કનાપા કોકોલ સમસુર, ઠાઠ કરી બોલે ઠમકે,
 અવણુ દ્વારમાં બલિત લોળીઉ. ગુનર અકોટી વિચ ઝમકે, ૧૩
 તાતો માતી અકડ છાતી, કાચી આજ ઉપર ડેરી,
 કંચુકી ઉપર કસ કસતી, સ્તન તે મદન સદન દહેરી. ૧૪
 પોયણ પાન સરીખુ નાજુક, ઉદર સુંદર સર જળ થોભે,
 હાર ગંગ નવસર તેમાંથી, બક્ષ વસા મનકુ લોભે. ૧૫
 લંક કટીકો વંકો જોયો, પંચાનન સીકાર ચડે,
 મોહની રૂપતી મોહ જાળમાં, મદન તદન આગે અથડે, ૧૬
 કદનો શ્યંભ સંરીખો જંઘા, પદ પંકજના દલ જોવા,
 પાતી ક્રમક્રમ જરણો સુંદર, વડો સોર વાજે વોંછવા. ૧૭
 પુત્ર જોડવા થેન જાયમાં, આંખનીઓ જ્યમ મુંમ રૂળી,
 આતુર મન મોહન વસ કરેવા, આલ મસાલ અલે પતળી,
 પૃથ્વી નિજ અંચુઠે અણતી, ઝમઝમતી લેખરવાળી,
 જોત છબીની રંગરસીની, બાન ટમે નજરે જાળી. ૧૮

કનક તણી ચુડી નીજ કરમાં, વેદ વીંઠી દસ આંગળીએ,
 લટકા કરતો આસે લલના, મન આશા બાદન મળીએ, ૨૦
 ગાર વર્ણમાં સાજુ સોબિ, કનક કળસ સીર પર ધારી,
 અંગ હિમંગનો રંગ રસીક છે, જોખનના મદમાં નારી. ૨૧
 ચાલી હાથણી કળસ ઢોળવા, ઝુલે એ રીતે જુવતી.
 હાથ વીનોદનો વાતે યગમી, જુવણ બળ ધરાજ અતીન્દ્ર
 જુમતી વંદ જઈને ઉભુ, નિર્મળ જળ જુમના તીરે,
 પટ મુકાને જળમાં પેહી, તે જાણુ હળધરવંદે. ૨૩
 યદી હાથમાં ચારણી મનહર, આલ્યા નંદકુંવર લેહરી,
 કીરીટ ધંચો સીરપર અતી શુદ્ધ, વપૂપર વાલિ મુનેરી. ૨૪
 આપ સમાણા આહીરે સંગે, લેઈ આલ્યા નટવરે નાગર,
 જ્યમ ઉદ્યોત અતીમાં ચળકે, શશી પુણીનો મુખસંગર. ૨૫
 જુમના તીરે જઈને ઉભા જ્યા જુવતી ઝુલે જળમાં,
 રમે રમતને તરે તારણી મદ માતો જોખન બળમાં. ૨૬
 ભામનીઓ નીજ જ્ઞાન તજને, અંગ હિમંગ અવુલ્ય ધરી,
 અનજ સમાવા જળમાં પેહી, ગરવે ષેત્રી સો શુંદરી. ૨૭
 અશ્નાહમાં મુત્તતાન ગોરીએ, ઝટ આધો પુમકી જ્યારે,
 કદમ નટ પર ચીરે હરીને, ગુપચુપ હરી ચડીયા ત્યારે. ૨૮
 ગોવાળીઆ સૌ ગયા કદમ પર, ગુપ રીતે નહી કો જાણે,
 વક્ષી વાર યજ્ઞ જળમાં રમતાં, વિચાર રાધા મન આણે. ૨૯
 હવે વાર યજ્ઞ જણી સાહુમર્દિઆણે ચાર પેહરી જઈએ,
 માલ માનુની થોડામાંછે, ઝાજુ જળમાં નથ રહીએ. ૩૦

દીવશ ચઢ્યોછે દોઢપૌરે પણ, જરાય તમને જાન નહી,
 ધણું કહ્યું કોયે નવ માન્યું, રાધા એકલી બહાર વહી. ૩૧
 આરે જમને અંબર જોયાં, મળે નહી મુખ વિલુ કરી,
 સોર કરીને કેહુ સખીઓને, વચ્ચ કોક લાઇ ગયુ હરી. ૩૨
 મુણતામાં દોડી દારાઓ, ફાળ પડી નીજ ઉરની માંહ,
 અર્ધ અંગ જળ માંહીરાખી, જીવે ચાતુરા ચીર નહી ક્યાંમ. ૩૩
 નિકળાય નહીં એ નસ દેહડી, ચતુરાછે ઉર માંહ ઉદાસ.
 દિલગોરી દીલમાં અની વ્યાપી, પામ્યો આનંદ ઉરેના તાશ. ૩૪
 આકુળ વ્યાકુળ થઇને અબળા, વ્યાજે નજર કરી ચોપાસ.
 એવે એક દોઢા ચતુરાએ. કદમ ઉપરેછે શ્રી અતિનાથ. ૩૫
 અરે ચીરનો ચોર બતાવું. જુઓ કદમ પર સંતાયો,
 ગમ ન પડી ગોર્વાદની કશીએ. કુણુ જાણે ક્યારે આવ્યો. ૩
 ધાઓ ધાઓરે સૈયર મારી, બતાવું કાના કપડીને,
 ગુમ રહ્યો એ કેવો કદમ પર, શાખા સરસો લપટીને. ૩૭
 આતુર અબળા કાન પકડવા. નસ દેહડી ક્યમ નિકળે,
 જળ માંહી જીવતી રહી ખુરે, ટાળે મળીને સૌ ટવળે, ૩૮
 સખી સકળ સાંસાંમાં પડાને, વિચાર વિધવિધ ઉર આણે,
 સમજાવોને કોહો સામળને, દયા કંઇક દીલમાં જાણે. ૩૯
 કળે કરીને કામ કાંડવું, પાણુ તળેયી જ્યમ આંગળી,
 મુમતીછે માહામુખને શ્વાર્મા. ખીજવવો નહી વનમાળી. ૪

બાવણી ૬૬

“ નોકરી કહણુ સિંધવાડી ” એ રાગનીછે,

ચીર દ્યો જસોમતીના જામા (૨) ચીર દ્યો ;
 કહાં સુધી જળમાં ટળવળીએ સુજાણુ જગરાયા. ઢાળ.
 વધુ પર શીત વાય અમનેરે, (૨)
 વાર થાયછે જોડલ પટકુળ દ્યો કહીએ તમને ;
 ધાટ નહી ગીરીધારી એતો, (૨)
 લાજ લાજ મન માહી ધરો રજ કનેતી છે નહી તો ;
 હરી કાં ખોટિ કરો ફંસું, (૨)
 કામ પ્રાપ્ત છેધુસે યાચે સદન વિશે સામુ ;
 બનો શુ ઘેલા યદ ડાહ્યા, (૨)
 કહાં સુધી જળમાં ટળવળીએ સુજાણુ જગરાયા. ૧
 હાંસીતો ધટી એક કરીએરે, (૨)
 ક્ષેત્ર છર્ખાલા છાંટા રંમના કુડાં નહી ભરીએ ;
 એકઠા લોકડોઆ યાચે, (૨)
 લાખ ટકાની લાજ અમારો પળ માહી જાચે ;
 ઝાલુ શુ કહીએ તમને રે (૨)
 પ્રીતમ પ્યારા પ્રીત કરીને દ્યો પટકુલ અમને ;
 પ્રેરેછે હંડ થકી કાવ યારે (૨)
 કહાં સુધી જળમાં ટળવળીએ, સુજાણુ જગરાયા. ૨
 કુરજત જો કરશે આવી (૨)
 કાણુ રાખશે કદી ભરસો, વિચાર જો લાવી ;
 તમે તો નવરા નંદલાલા (૨)
 પળવોછો વૃજ તાર. ફરેને નીરવ નવા ચાળા ;

પીડા દઇ આવી હરી અમને (૧)

કહો કૃષ્ણ શ્રી માન મજેછે મન માંહી તમને ;

લાલજી લંપટ લેવાયા (૨)

કહાં સુધી જળમાં ટળવળીએ, શું જાણુ જગરાયા ૪

કુકુલ ઝટપટ અમને આપોરે (૨)

સમજો શાણા મીઠા વ્રજનું મૂળ શુંજ કાપો;

સલખણા સમજોતો સાર (૨)

સહન થશે ક્યાં સુધી પીડા આ કહો વીડલ વાર;

જેમ જેમ કહોએ કરગરતાં (૨)

તમ તમ ફોગટ ફેદ મચાવી પજવોછો વીનતા;

માહનજી ખોટી એ માયા (૨)

કહાં સુધી જળમાં ટળવળીએ, સુજાણુ જગ રાયા. ૪

પ્રીતમજી પાય પડાં કહોએરે (૨)

રંગીઆ જશીઆ દયા ધરીને ઝટ અંબર દઇએ;

વાર થઇ ઘણી સમજ વાતારે) ૨)

માત આવતી હશે શેઘવા હો પઠકુમ લાતા ;

નહોતો ફરોઆદો દઇશું (૨)

નાહામુખતા જ્ઞાતી નિશ્ચે જઇ જસોમતીને 'કહીશું;

ધોગાણુ કરવા શું ધાયા (૨)

કહાં સુધી જળમાં ટળવળીએ સુજાણુ જગરાયા."

ગરખી ૬૭ "

(મારગ મુકને કહુધું કાતા કમારનીને) એ રાગ

- કેડો મુકને કાના હું કહ્યું નમાનું,
મુણે લોક માટે મન વીશ રહુ સમીનું; કેડો મુ. ૧
- હજુ ટેવ તોરે નકર કાંઠ નવ ટળીનું,
થયો માટેરો પણ સાંન કાંઠ નવ વળાનું; કેડો મુ. ૨
- મોહન મારામાં તો સાર નહી નિકળે,
ધુતા જા પડે જોવાને લોકડીઆ મળે; કેડો મુ. ૩
- પાલવ મુકને પાતળીઆ ક્યમ સાયછે જો,
મારે સૈયરનો સાથ તુડી જાયછે; કેડો મુ. ૪
- દાણુ દધી તણુ આપનારી હું નહાનું,
આજ રીત કાનુડા નવો મેં લહીનું; કેડો મુ. ૫
- મને રોકાને રાખીછે કઈ વારથીનું,
પ્રથમ ચિતાવુંહું રહેજો તારા બારથીનું. કેડો મુ. ૬
- એવું સત્વ શું જે મનકુ તાર અહીં બમેનું,
શંકે ગાળ મારા મુખની ખાવાં ગમેનું; કેડો મુ. ૭
- શ્વાર્ય શો સદૈવ તુ મારો પુડ ફરેનું,
પીનામાતની બીક હિરમાં ધરેનું; કેડો મુ. ૮
- મુખે આવ્યું તેમ મોહન ન બાંખીએ,
નેડો તાર સાથે લીમોશ ન રાખીએ; કેડો મુ. ૯
- પ્રીતની રહીત રીતનું જાણે બકાનું,
છોડે સિદ્ધામાં શું જોયું તુ જાણે છકીનું; કેડો મુ. ૧૦
- મોષો, મુષકોએ બડાવી લાલને કર્યોનું,
મુખનો મોહનુખનો શ્વામારેહું પાસરેનું; કેડો મુ. ૧૧

ગરબી. ૬૮

શુંદર શીક્ષા મનમાં મારી શાણા સમજી બધીએજી,
પુરશોતમનું પૂરણ વ્રત તે એક ચીતે આચરીએ, નીરમળ
યજ્ઞએજી; ઠાળ;

પડવે પ્રાતઃકાળે ઉઠી સરીતા સ્નાનજ કરવુંજી,
કુડ કપટને ત્યાગ કરીને ધ્યાન હરીનું ધરવું; નીરમળ.
ખિન્ને ખદવાનત પરહરવી કર કરમથી ખીવુંજી,
પરોપકારે પેલજ કરવી, જગમાં ધન્ય ધન્ય જીવું; નિર.
ત્રીજે તાળી ત્રીભાવનપતીશુ પાડો વરના વ્યાગીજી,
ગજ પ્રમાણે પ્રત્યજ કરવું મનના મદને બાળી; નિર.
એથે ચીત આકૃસવું આપે આપ્યા પરથી પ્રીતેજી:
ચતુષ્જને ચરણે ચરેપી તનમન નિત્યે નિત્યે; નિરમળ.
પાંચમ જુકતા એકજ કરવું હરિરસ હરખી પીવાજી:
એકાદશ ધ્વજીને સાધો કરેવો હરમાં દીવારે. નિરમળ.
છઠે હૈયાનો જક ઠાળી બાળી ભોવો ભ્રમજી

શીયળ વૃત નરનારી પાળી કરવું નિજ ખટકર્મરે. નિરમળ
સાતમ સેવા સંત પુરુષનો સ્નેહ ધરને કરેવોજી.
અવણુ હરી રસ કગવો સૌથી હરવાને પરહરવારે. નિરમળ
આઠમ કર્તા એક બહાને કરગોડી કરગરીએજી.

માગી માફ અતી અધ હરી શુભપંચે સંચરીએ. નિરમળ
નોમે નમૃતા નિર્મળે મહાને ક્રોધ રૂદ્ર નવ આણોજી,
લોભ બહુતા અજમાં કરતાં જીવ્યા જમને બાણીરે નિરમળ.

દશમી દુશ્મન કોઈન જાણે રનેહી સઘળા બાળોજી
 સઘજેશ્વ હરીનું સરખુ મનની ચંકા ઢાળેરે. નિરમળ
 ઐકાદશીતો કરવી ઉમંગે આખી રજની જાગીજી.
 સંસારને સહ ફાકટ જાણી રહેવું જામણા બાગીરે, નિરમળ
 બારસ દીન બપોરે જમવું આપીને અજવાનજી.
 કલેશ રહીત સદાએ રહેવું દેશ રહીત નિવાન. નિરમળ
 તેરશ દીન તનમન ધન અરપી ત્રીબુવનપતીને ચરણેજી.
 સત સંગતનો સારજ સેવો રનેહુ રહીને શરણેરે. નિરમળ
 ચતુરદશીએ ચિંતા તજવી ધાર્યું ધણીનુ ધાણેજી
 મનસાથે એ માની લેતા બંધન બાધુ જાણેરે નિરમળ
 પુનમ પુરણ પ્રેમ સહીત જામ બિજન કરેવું બાવેજી.
 બપ્પ ચોરાશી ત્રાસે નાસે શદાય શુભગતી આપેરે. નિરમળ
 આરીતે આચરતા આપે તાપ ત્રીવિધી નાસેજી
 માહાસુખના સ્વામીને જપતાં શત્રુ સઘળા ત્રાસેરે નિરમળ.

આરતી. ૬૪

સંભૂ સત્ય રૂપા જય સંભૂ સત્ય રૂપા મોદ બુવનના બુપા
 આદ્ય અકળ અનૂપા હરે હરે હરે માહાદેવ. ઠેક.
 મંગળ રૂપ મહુશ ત્રિબુવનના ત્રાતા (૨)
 આનંદમય અજરામર (૨) સુખનિધી સાક્ષાતા. હરે હરે ૧
 નંદી વાહન નિત્ય વાધંબર ધારી. (૨)
 સોહજબુત સર્વોગે (૨) તમને ત્રિપુરાસી. હરે હરે. ૨
 ગોર વરણુ ગોરજપતી આપે ત્રિસુલ ત્રિઝોચનકર. (૨)

મહત્ત ગતી આકાંક્ષીત તવ (૨) જગપિતૃ જમદાર હરહર. ૩
 અંગા ધરી સ્થિત શરીરે પર શુભ લગાદ સશ્ચી સોહ (૨)
 સુરે સુખ ચાતા દાતા (૨) સ્વાય જઠા જ્યેષ્ઠ હરહર. ૪
 વિશ્વ તણા પ્રતીપાળ કુરણા મમ કરતા (૨)
 ભક્ત વચ્ચળ ભવતારક (૨) દિન જન દુખ હરતા હરહર. ૫
 શીંગો ડમર ડાકછે તમને પ્યારા (૨)
 અહી આબુપણ અંગે મદનજીત પ્યારા હરહર. ૬
 નેતાં નિગમ તમને માવેહર રીઝશીધ છે દાશી (૨)
 ભાક્ષાના છો ભાગી (૨) વાશી કૈલાશી હરહર. ૭

ભાવણી ૭૦ શિષ્યો ને શિક્ષા:

“આજીજીએ દરસન કરવા ડાહોરમાં ડાહોર ખીરાજીએ” અરગ
 સાંભળજો શિક્ષા ખાઈ મેજો પ્યાર ધરી મનમાં રાખો,
 કદી ન કરશો શીવળ બંગ કોઈ સત્ય વચન મુખથી ભાખો, ૧
 પ્રભુ જાણીને પરજોલાના પ્રીતીથી સેવા કરવી.

અન્ય પુરૂષથી અંગમ રહીને શુભ શિક્ષા અંતર ધરવી, ૨
 અતી અવગુણુએ વ્યભીચારમાં તે દરશાવું રનેહ ધરી,
 મુણી સમજસે સારે તેહ તો નહી મરજે એ કામ કરી, ૩
 ચારધડો ના આંદરણાના જશે જુવાની દીન જ્યારે,
 વ્રધપણમાં વીષત વડીએ પગધણી નહી પાજે ત્યારે, ૪
 જશે આખર હલકાં પડશે દુખ સમે કાઈ નહી પાજે,
 સ્વાર્થ નો રનેહી પર પુરૂષ દુખ જુખનું નહી ટાળે, ૫
 ખીલ મડે વપુને પરહરજો આપણ નહી આણે આપી,

કહેા ચાકરી કરેજી ક્યાંથી સંકટની વેળા કાપી, ૬
 રહો રહો નહીં તકી બરોસે પરપુરુષ નહીં કોમ તણો.
 નહીંપાળે એ તહોપાળે બાંકુરજે ઉરે વિચાર ઘણો. ૭
 સગાં સબંધી કુટુંબ કળીતો નિરજાજી કહી પૂઠે બાંધે,
 સંપ સુખ સર્વેય ટળે વળી માન ગુમાવે ભગ આગે. ૮
 કુત તણી શિક્ષાને લાયક વ્યભીચારી નારી પાપી,
 નહીં નરકમાં કામ કર્યાનો જોએ સંકટમાં રથાપી, ૯
 કરો કરો નહીં જોએ શુંદરી એ જોએ નહીં કાવ હર્ષ,
 પર પુરુષની પ્રીત ન કરવી કુર કૃત એ એવ બર્ષ, ૧૦
 એજીવ્યાથો બલુજી મરેયું ધીક ધીક વારે વારે,
 નરક યદને નામ જીવોયું માતાને મારા બારે. ૧૧
 બધાં નારીઓ ઉડો આગે ઇસકમાં એવા કામે,
 પુર ન પડીયું બોખ મામતાં ઠરી ન બેહી કાંઈ કામે, ૧૨
 જુઓ હકુડી હરામ જાદી મગનજાત બડવો બારે,
 ખુત કૃપે એ સુખને સાચે, ચઢ્યાં કાંશીએ બેઠ ત્યારે ૧૩.
 પ્રાય પતીને દગો દેધને અન્ય પુરુષ સામુ બાળે,
 પાપ પડે વિચાસધાતનું શીર તેહને તે કાળે. ૧૪
 બ્રહ્મ બાળ સ્ત્રી ગૌ હતા વળી અન્ય કરમ બીજુ પોટું,
 બબીચાર વિચાસધાતનું પાપ સરવથા છે મોટું. ૧૫
 જુઓ બાધ વિચાર કરોને અલ્યા ગૌતમની નારી,
 સલ્યા યદ પડી બુપરએ એયું કામ છે કુખ દારી. ૧૬
 મોટાને એ પાપજ નડીયું જોની દેવ ગતી કાંયે,

જપ તપ તીથ અનેક હોય તે બરમ બળી ક્ષણમાં યાવે, ૧૭
 રૂડો ભુડો મોટો નાનો મરીબ કે બહુ જરે વાજો.
 કરો કબુલ માખાપે આખો અન્ય સમિપે નહી બાજો. ૧૮
 અગનીમાં બલવુ એ સાદ પાણીમા કુખી મરવું
 બિખ માગીને પ્યાવું પણ એ કામ ન કોદી આદરવું. ૧૯
 પરમશ્વરથી ડરી ચાલવું રેવું પોતાને ધરમ.
 પતીવ્રત પાર્જાને પુરે રાજી થાવું શુભ કરમ ૨૦
 માટે શાણી શુંદરીઓ કહુ વારે હજાર પગે લાગી
 વ્યભીચારનો છંદ છોડને માહાસુખ લે ગુપ્તયો માગી. ૨૧

લાવણી ૭૧. પુરુષને શીક્ષા.

“પરથમ નમ્ર સરસ્વતી માત સારદા માત સારદા,, એરાગની
 સમજીલ્યો મનમાં શીખ સજન તમે મારી (સજન)
 ઇછો નહી કરવા જરે કરમ નીત્ય જરી. ૧
 ઘણુ કૂર એ કામ સાર નહી સારો (સાર)
 એ અશક બડો મરેતાન શીરપરે મારો. ૨
 પરનારી પુરી ઝાળ અગનના જેવી. (અગન)
 નથી કરી બેઠા કોઇ ઠામ નારેપરે શેવી. ૩
 નાગણુથી એનું ઝેર અતી ચઠોઆતુ (અતી)
 વશ પડે મહા વિદ્વાન નથી છુટાવુ ૪
 જન કહક થયા પાયમાલ અતી અથડાતા (અતી)
 જન ‘હ’કે ખોવા જન જરેમાં જતા ૫
 કહ પદવીપતી ભુપાળ મવાછે ઉડી (મવાછે)

- કહ ઇન્નતદારનો ધનત યહ બુંડી
 કહ લખપતી કોડીકાજ રઝળતા ઝાંખ્યા (રઝળ)
 કહ જતાં ફાંશીએ બુંડા બનાડા બાખ્યા ૭
 લેકાં કેરો રાય જીવો મહા ખળીઓ (જીવો)
 પર પરતી કેરે કાજ જીમીમાં ઢળીઓ ૮
 પર પરતી કેરો માહ ઇંદ્રને લાગ્યો (ઇંદ્રને)
 બગ શસ્ત્ર યયાં જે વાર ભાગ સૌ બાગ્યો ૯
 શશી જીઓ રમ્યો જાર જાહેર આપે; (જાહેર)
 વેઠે છે હજી ક્ષેત્ર રોગ મરે છે તાપે. ૧૦
 મોહની સ્વરૂપ એ માહ લગાડી વાશે. (લગાડી)
 કાળજડુ કોરી તત્ત્વ માલ લખ આશે. ૧૧
 એ કદી દેખશે દામ તમારી પાસે (તમારી)
 કરિ નખરાં નૌતમ નેટ પુંડે તે થાશે. ૧૨
 દેખાડે જીહી પ્રીત વીત હણનારી (વીત)
 મારે સક્ષીના જાણ સપણતા બારી ૧૩
 એ લેશે જોમ ને જાન વાહીને ધારા (વાહીને)
 માટે કરી મીત્ર વિચાર રહેને ન્યારા ૧૪
 વળિ કહ વેદને ન્યાય જાપ પુન્ય જાશે (જાપ)
 સૌ ટળે સંપને જંપ અતી કુખ થાશે. ૧૫
 જારીનો નહી કહ બાર તોલ જગ માંહી (તોલ)
 ધણી અમત્ય પડે તો વારે પાછ કોઈ નહી ૧૬
 કહિ લાલ ગાળ દે થાય ફજેતી પુરી, (ફજેતી)

જરે વિના મરે તે અંત જરામાં ઝુરી.	૧૭
સંગાય કરે નહી કોય ફરથી દેખે, (ફરથી)	
તે નરને નીત્ય ધિકાર મુવાને લેખે.	૧૮
પરનારનિ પુઠ જો ફરે કરે વરણાગી, (કરે)	
નહી કરે વણજ વેપાર હાથ પગ બાગી.	૧૯
બાપના નામથી. ધારે તેહને પૈસો, (તેહને)	
વાવરે નઠારે કામ કરીને હૈસો.	૨૦
આલવા તણી નહી હામ દામ બુડાડે, (દામ)	
એવા લક્ષ્મી લાલ દેવાળુ કાડે.	૨૧
થાય હાત તરણથી તુચ્છ અવશ્યા આવે, (આવ)	
નહી પેટ ભરાએ નેટ વેઠ કરી આવે.	૨૨
માટે કહે માહામુખરામ પાય હું લાગુ, (પાય)	
તણે વ્યભીચારનો છંદ મુખથી માગુ.	૨૩

ગરબી ૭૨.

નો વિચારો જીવ તારી શી ગતી થશે. એ રાગ.
 હે દયાળુ લેશ અરજ ઉરમા ધરો.
 જાણી નીજ દાસ આસ પુરીરે કરો. હે દયાળુ ઢાળ.
 શરણ પડ્યો શ્રી હરી હું તારે આશરે,
 તુજ વિના ત્રિલોકમાં ન અન્ય માહરે;
 સ્વાર્થી સંગા થકી શુ અર્થરે સરે, હે દયાળુ. ૧
 મુખ સકળ સંસારનુ તે ફુલ રૂપી મને,
 પગલે પગલે પાપી હું શરમીદ છુ ગને;

માટે પાપમાં પડી નમુ નમુ તને, હે દયાળુ. ૨
 ચીત તો ઓદેશમાં માફ કરે હરી,
 સુખ વિચાર સેવમાં રહેન તે હરી;
 પ્રેરે સન્મતી સદા હું કહુ ડરી ડરી, હે દયાળુ. ૩
 જગધરા જરા કૃપા જો તારી થાયરે,
 તો ત્રિવેધો તાપ પાપ દુરે જાયરે;
 કોણ હાથ શ્રી હરી વીનાજ સાયરે, હે દયાળુ. ૪
 પપાડપી પુરમાં તણાપોરે જઉ,
 નાથ હાથ બ્રાહ્મજીજી કરગરી કહું.
 ચરણ નાવધી, હરી શરણમાં રહુ, હે દયાળુ. ૫
 આધારહીન દીનને મલીન હુ ધણો;
 પદાર્થમાં હુન પુજ નામ ના બણ્યો;
 આપ આપજો અનુગરેહેજ તે તણો, હે દયાળુ. ૬
 દીલ દયા ધરી હરી આવગમન હરો,
 હર વિષે આ અર્જ અંગીકારરે કરો;
 મામુખ શરણ આવીઓ કંઠાલ થઇ ખરો, હે દયાળુ. ૭

૫૬ ૭૩.

શીદ કરે સંતાપ મન માન્યને કહું,
 અનેક નજર આગજોડિયા ત કો રહું, શીદ કરે; દાળ.
 માયા જાળમાં વિંટાળને છું શું વશ્યો;
 સરેનહી અર્થ જોમાં તાહારો કહો.
 દાલે હાથે આવીઆ હથા તેવા જશો, શીદકરે. ૧

શીર ફરે છે કાળ ખાણ મોટું સર્વથી.
 શા જીવ્યા ઉપર તું ફરે હર ગરવથી.
 અંધ તુ અભાગી કેમ સમજતો નથી. શીદ કરે. ૨
 જરૂરે જાવું જરૂરે જાવું ધીરજ શું હરે
 સજને સાર જો મળે તો આરથરે સરે
 પુંજ કરી પાપના શું પેટડુ બરે શીદ કરે. ૩
 નથી જીવ રહેને નિકટ સમંધરે,
 રશ્મિમાં રઝળતો યવા ન ધાર ધંધરે.
 સ્તવન કરે શ્રી હરી તણ્યુ તુ માન અંધરે. શીદ કરે ૪
 કહેલ કરમ સાચ તારા મનમાં લહે,
 ખુરી બલી વાસનાજ જકતમાં રહે,
 સુદગળોના મારથી સુજો નકો કહે શીદ કરે, ૫.
 માફ માફ શું કરે નથીજ નેઠરે.
 સંસારનો વસવાણે તુ વહેછ વેઠરે,
 બારે ક્યો જુમીને પડી માત પેઠરે. શીદ કરે. ૬.
 માત તાતને વીયા તે કોઈ તોર નથી,
 ફાક્ષી ખાવા એ સખ્યાંતે ફાલજી આતી.
 હગારશે બળન કરે બ્રહ્માંડનો પતી, શીદ કરે. ૭.
 પાંચું ધરણીધરતણ્યુ સેજમાં યજી,
 કલ્પનાં કરીને વ્યર્થ શા થકી ધસે,
 જાણી જોઈ મોહ જાળમાં તું શુ ફસે. શીદ કરે. ૮
 માટે રાખ પ્રીત પ્રભુજીની સાથરે.

(૮૫)

કર સુકર્મ ધર્મ ધાર જોડી હાથરે.

પાર એ ઉતારશે અખંડ નાથરે

શીદ કરે. ૯

રટણ કરમી હરીતાણુ તણુ કુકર્મરે

મનુષ્ય દેહનો જગરો એહ ધર્મરે

માહામુખ કે જશે ખીજી તણાઈશર્મરે. શીદ કરે. ૧૦

લાવણી. ૭૪.

હે અખીલ ધંધ મુજ તાત વાત દોલ ધરને

તું જાણી નિજ જન મન મેહર હરી કરને

૧

જય અછી સરજનહાર કષ્ટ કંઠ કાપો.

ધરી દીલ દયા મન નાથ હાથ શીર થાપો.

૨

હુ પાપી અધર્મી અતી મતી નહી કાંધ.

ધું છેક અજાણ્યો હરી રીત ગુજ માહી.

૩

સંભારું તારૂં નામ કાણુ નહી સ્વામી.

ડરતો આવોછુ શરણુ ચરણુ શીરનામી.

૪

તું વ્યાપી રહ્યો નોશદીન જકત સારામાં.

ધરીઆં તે કોટી બ્રહ્માડ રોમ તારામાં.

૫

તું શશી સુર્ય આકાશ તણોછુ કરતા.

તું જકત નિયંતા હરી કુજનો હરતા.

૬

તુંજ શક્તી જગકરતારે પારનાઆવે;

સુર બ્રહ્માને વણિ નિગમ નેતી નિત્ય ગાયે.

૭

તું કરતા હરતા એક બકતમી ત્રાતા.

શીવ મનકાદીક હરજોજ બુણ ગુજ માતા.

૮

તે કયાં અગ્નીને આપ મનુષ્ય સુખ માટે	
વળિ પંચ ભુતની દેહ રચાએ ધાટે.	૩૨
મન બુધી જીવ અહંકાર કર્યાજિવિચારી	
રચી સ્ત્રી શ્રી જીગદોશ વેત કરી બારી.	૨૩
હે પ્રભુ માત વું તાત વું બગની બાતા.	
મુજ દાસ તણાં હરી કુખ કરો મુખ શાતા.	૨૪
હે નોધારા આધાર દીનના બંધુ;	
કર અગણીત પાપો માફ દયાના સિંધુ.	૨૫
હે સ્વામી જકતનાદ્ય શીશ કર ધારી.	
જોશો નહી કરણી ધરણીધર તમે મારી.	૨૬
હું કામ ક્રોધને લોભચક્રી બહુ બરીઓ;	
આચરતા અનિતી કાજ જરા નવ કરીઓ.	૨૭
કહે માસુખ વારંવાર પાપ હું લાગુ	
તુજ શરણે માર મન-રહે એ માગુ.	૨૮

જીવણિ. ૭૫.

અરે. ધથ આદીશ જુઓ મુજ સાંસું	
તુજ કપા વડે કરતાર પારબવ પામુ.	૧
અરે અવીનાશી આશ દીક્ષ તુજ રોખુ,	
હું સમ દુષ્ટોથી સમીપ જુઓ એ બાંખુ.	૨
કષ્ટ કળી ન જાએ અકળ કળા અમળેલા;	
ન્યારી દીસે તુજ ગહન ગતી ક્ષતિ છેલા.	૩
નીરંજન નીરાકાર હરી વું કાવે	

અહંકાર રૂપ થઇ દાસ આશ અર્થ આપે.	૪
તું કાળ તણોછુ કાળ ભક્તજન ત્રાતા;	
તું નોધારા આધાર સુખનો દાતા.	૫
રોમ રોમ તુ રહ્યો સરવમાં વ્યાપી;	
કરવા સેવકનાં કામ સંકટો કાપી	૬
તુજ પદને વારો વાર નમી હું રહ્યું;	
સુજ કર્મો કર્મની આપ માફ એ કહ્યું.	૭
મેં કર્યા નથી શુભ કર્મ ધર્મમાં બુધ્યો.	
હું વેઠ પેઠની કરી જાળમાં ઝૂધ્યો.	૮
સંસાર જાળ દીનપાળ કૃપાથી જાએ.	
જો મુક્ત કરો મહારાજ તોજ સુખ થાયે.	૯
તુજ ચરણરૂપી દે નાવ સિંધુમાં પડીઓ.	
માયા જાળ પ્રાણ થકી હું અંગે અડીઓ.	૧૦
સેવકનો ઝાઝી હાથ નાથ ઉગારો.	
તુજ વિના ત્રીભુવનપતી નથી કોઇ મારો.	૧૧
રહે સીત ચોરશ માહર કંતુ	
એ મન તણા વીકાર હવે હરી હર તું.	૧૨
પ્રેરણા કરી સન્મતી પ્રેરણા સ્વામી	
માગીલે માહાસુખ વારવાર શોરનામી.	૧૩
પદ ૭૬ દ્રુપતીની સ્તુતી.	
રામ ધીરાના પદનો.	

વિઠમજી વાહારે ચઢજોરે દ્રુપત મુતા વિનતી કરે,

શોક રૂપી સિંધુમારે, અબજા આંસુ બારે. ૭૬
 સભા વચે શત્રુ યદ્ધ લાગ્યો દુષ્ટ તે દુર્વૃધન,
 લગ્ન્યા લેવાને તાક્યો છે બાઝ્યો પ્રાણજીવન;
 જનમનીરે દાશીરે જાણી જમતાત ખરે. વીઠલજી. ૧
 જસોદાનંદન કુંસ નિકંદન ધાળે ગોપીના ધસ,
 બળીઆ અમારૂં બંધન જાણી છોડાવળે જીગદીશ;
 અલખેલા હું રહીછિરે આજ તાહરે આસરે, વીઠલજી. ૨
 બહુ વાધે મળી મુરબી ઘેરી, ચાલે કેટલુ જોર,
 જાણ્યા મારો જાણે જીવન ધાળે નંદકીશ્વર;
 સૌરે સુણી મારોરે બરસો તો છે બારે. વિક્રમજી. ૩
 બોમ અરજીન નિકુળ સેદેવ બેઠા જીધીજીર રાય,
 જોત જોતામાં પાલવ તાણ્યો કો ન કરે મારી સાહાય;
 ધીરજ ધારી બેઠારે. વિરા વીના દુખખોણ હરે વીઠલજી. ૪
 કરણ દુશાશન સુકની લાગ્યા પુઠે જમ મતીભ્રજ,
 બોક્ષમ સમોપે સાંમળીઆજી દેછે દુખ પાપીજી;
 લખમી વર જાણ્યા રાખોરે અરથ તું વીણ ન સરે. વીઠલજી. ૫
 નાદ સાંભળ્યો નારો કેરો ધર્મધોરધર ધીર.
 સભા સમક્ષે સાંમળીઆએ, નવસે નવાણુ પુર્યાં ચીર;
 તાણી તાણી યાક્યોરે મુંઠમતી હાર્યાં ખરે, વીઠલજી. ૬
 પ્રીત કરી પંચાળી ઉપર, જાજ રાખી ધનસ્થામ.
 જ્ઞેને સાય સદા સામળીઆ જાણ ન તેનું મામ;
 માહામુખનો સ્વામીરે આવીને નેટઆડો ફરે વીઠલજી. ૭

કાવ્ય છંદ, ૭૭

વૃક્ષ નમે કૃણવંત નમે ગરજ જન નિત્યે
 નમે સકૃણની નાર નમે નિર્મળ નર પ્રીત્યે;
 નમે દ્વીરદ મદ પુર સજળ ઘટ નમે સદાએ,
 નમે ગૌ તન શીર બાર નમે નહી ઉંટ કદાએ. ૧
 સજન નમે સદાય મુરખ મન અકડ રાએ,
 પડે કટીપર માર નમી જખમારી ઝાંએ;
 મુઠ કરી પોકાર આપ જસ-આપ વખાણે;
 ગણે ન ગણતો કોય સંત મુન્ય અશ્વી જાણે. ૨
 તળાવ તે છત્રકાય સરીતા ગામજ બોળે,
 સાગર બોળે સકળ રહે પણ તેતો તોલે;
 નિયાને અધીકાર મળેજ કદાપી મોટો,
 મન જાણે મુજ તોલ નથી ભુપર છે ટોટો. ૩
 રૈયત રૂડી પેર મહીપત પોતે પાળે,
 રંક અને જરવાન ગણી સમ ન્યાયજ આલે,
 પણ પાટીપત ગણે એકને આપે પ્યારો,
 અવર ન જોયો જાય ફરે તે પર જ્યમ મારો. ૪
 શરંપરાથી નીકે ધરા પર એવા ચાલે;
 જોવા જોતો બોજ પંથ તેવા તે માલે;
 કે મુખ મામુખરામ નમે નાણુ નવ બેસે,
 જેવું જેનુ કૂળ પ્રકરતી તેવી પેસે. ૫

કુંડળીઓ.

આતુર આતુર માસમાં નમિ નમિ નાંખે પાવ-
 વિધ્ર વિના થઇ મગનને સુખથી ઘેરજ જાય,
 સુખથી ઘેરજ જાય બની અકડ જન આવે;
 છાક્યો છેલછ માંછ જુવે ઊંચુને જાય,
 જાણે જકત તમામ શુંદ ગણવાને આતુર;
 કહે મામુખ લપટાય કહોકુણ જેમાં આતુર. ૬

શુધારાવિશે. મનહર

શુધારાના સારથીનું મારથી પછુ નકામ
 કામન જો કીધું તેણે ધારેલુજ ધીરથી.
 આજતામાંથી ચળાવી ધારેજાંમાં ધક્કો મારી
 પરાણને પાડે પોતે પસે રહે પીરથી
 નીર દરસાવે નેણ વડાં વડાં વદે વેણ
 કેણાં તેવી રેણીમાં રમાય નહી વીરથી
 ધીક એવા ઢોંગીલાને વદે માહાસુખ મુખ
 મંજન કરાવે મુખ તેનું ખાળ નીરથી. ૭

જીમરાવળી.

કરજો કરથી સુખ સાધન સેજ ગજો
 તજ આપ અનાતિ અતી શુભમાં રમજો
 કરિ પેલ ખિન્ન જનને દરસાવ નકી
 પ્રસરે મુખ રીત સદા જક જાય જકી
 અમથી જનના બળતા થઇ બેદ બિન્ને ૮

ગણિ આપિ તકાવત પંથજ શૂદ્ધિને
 અતિ કામકુળાનું નથી બળમાં ફળવું
 ધરીધિરે વિરા-ઉર માસુખ કે કરવું. ૬
 અભિમાન તજી સજ હામ કુપંથ કટે
 હિત ઈછક નામ ધરે ફળ નાહિ મટે
 મુખથી બકવા કરવે બહુ જોજ ઘટે
 શિરે સોપવું માસુખરાંમ સુધાર સટે. ૧૦

સવૈયા.

મરજીવા થઈ મમત ધરી તો કાજ કરો ધાર્યું નિરધાર
 ઉદ્ધમથી રહી ફુલજ પામે ઘ્રત સહીત વીણુ જર મુઝાર
 રંક જનો એ ઉદ્ધમર્યતો બરીયાછે બરપૂર બંડાર
 મમ સેવ્યો કદી વ્યર્થ જન્ય ક્યમ અર્થ સરે નહી એ શુ યાર ૧૧
 જન વિદ્વાન વિચારે મનતો ધાર્યું કામ કરે તે નેટ
 હામ ધરી ઉદ્યોગ કરેતો મહીપત ઉચ્ચકે લેની વેડ
 ખની સભાસદ થઈ સુધારાતણા સારથી ઠોઠોડ.
 પડતુ મુકી પાછા નાસે નર એકે પથર મા પેટ. ૧૨
 હાશીનો નહી એજ સુધારો કરવો એ કપર છે કામ.
 નહી નહી અર્થ સરે રહી આગગા નાખી મોટમતામા નામ
 જરની જર ન દીસે ઝાઝી પણુ વિદ્વાને ઉરમાં હામ.
 ધરી આદરો આપ કાપતા અતિ અનીતી આઠે જામ ૧૩
 તન મન ધનને પ્રીય ગણિ તો પ્રીય ન ધરશા પરથમ પાય
 આતુર ઉર જો હોય આપનું કરો પ્રવેશ સુધારા માંહ

શીરપર ઉચકી બારે કૂંપા પછી જાળવળે કીચડછે જ્યાહ
 કરવું તો નહીં ડરવું ચારો ડરવુતો નહીં કરવું ક્યાંહ ૧૪
 પરો રહીને મનમાં માને હું સરવેનો છું સરદાર.
 સંકટની નિચે સ્વાન જાળને મન જાણે તાણુછુ બાર
 બાંખે બાપણ બલાં બલાં નીત્ય ઉરમાંતો છે આર વિચાર
 એમ સુધારો થાય કદી નહીં દરસાવ્યાની છે દરકાર. ૧૫
 વિચારીને વિદ્વાન વદે પાણુ શઠ સાહસ કાઢે છે વેણુ.
 શીરપર અવળી પાધમુકે પછી જોકદિ નિવડું તે ફુપદેણુ
 વડુ વાક્ય કદી ફોક થાયતો લોક સકળ અવગોંડે મુખ
 મુછ અજાની પુંછજ ધારે બલે ભાગવે ભુંડા સુખ. ૧૬
 વિપત પડે તો ગ્રહી કાછડી ખશી જાય ખરે હારી હામ
 કરે થેકડી કદા જોકનો થઈ સામેલ કરે તે કામ
 નાનમ છે નર એવાને નિત્ય નીચ ગણાએ ઠામ ઠામ
 માટે કરજોડીને કેછે દ્રઢ મન રાખો માહાસુખરામ. ૧૭

દોહરો.

અર્થ ગર્થ સામર્થ વિણુ બરો ન બારે હામ.
 મોટા સંધિ મત કરો કદીન માસુખરામ. ૧
 વિવેક વિણુ વિજય નહીં જય લોભી જોદીશ.
 યસ ચાહો વિણુ વીનયતો સંકા રહુ ખડીશીશ. ૨

કેવી કન્યા પરણવી

દોહરો.

રૂપે સજન ન રીઝશે જો જીવતી ગુણહીણ,

તરવું નૌકા કાણોમાં, સાગર પાર કહીણ. ૩

રૂપ ગુણે સંપૂર્ણ જો, કૂળ નિશાની હોય;

કંઠ્યા પરણ્યામાં કદી, દોષ ન લેશો કોય. ૪

વિષયી અશ્રીત શાધોને, પીધે યાચે ક્ષીમ;

લેવું જ્યમ શાધી સરસ, કીચડમાંથી હીમ. ૫

પરા કરી ગુણ રૂપને, શાધે જન જો કૂળ.

પામે પિડા દંપતી, એ અનર્થનું મૂળ. ૬

કૂળવિરો.

વિદ્યાવંત વિવેકી જન, આદર સદનની માંહ.

કૂળ ઊંચુ તેનું સદા ધરો ન શંકા કાંય. ૭

ભુખ્યા ઉપર ભાવછે, જરે ધરને અધિકાર;

જો ધર સંપ સદા વશે, તે કુળવંત અપાર. ૮

એ કૂળતો છે કલ્પ વૃક્ષ, ખેસે જન જો છાંય;

સુખ સકળ સંપત્તિ થશે જો સમરે મનમાહ. ૯

છાપ કુળે નવ રીઝવું કરવો કાંક વિચાર;

આવે નહીં અનુકૂળ એ સમગ્રુ લેશે સાર ૧૦

દોહરા પરચુરણ.

ભમતી ભામની જોહની, કપટી મીત્ર પ્રમાણ,

ચાકરે જો સામી સહે હોય કોય દીન હાણ. ૧૧

આપત કાળે મીત્રની, વૈભવ ભાગ્યે નાર

જય વેળાએ જ્ઞાતને પડતીમાં રાતાર. ૧૨

ધડતા વૈરી સંગથી જાતામાં દરબાર,

રોગ દુઃખ દુકાળમાં જણાય જાવરો પ્યાર.	૧૩
પરનારીના પાસમાં લખ્યાતાં મુજ વીર	
વંદલ નિજ વપુ જાણવું, ઉરે પૂરણુ ધરી ધીર.	૧૪
દારા દુષ્ટને શીઘ્ર થઈ દુખીઆરાનો પાસ;	
વિશેષ રહે વિદ્વાનતો તરતજ પામે ત્રાસ.	૧૫
વશમાં પુત્રજ જોઈનો પદમની પાળે વેણ;	
સદાકાળ સંતોશી રહે, સ્વર્ગ મુખ તે દેણ.	૧૬
નારી નિર્મળ શાધવી, જો જરૂરે નિજ પાસ.	
વાંઘા રહેવું ચિત છતાં, અંતરે અમૃત આશ.	૧૭
સાહસ જુઠ કપટ અને મલીનતા મૂર્ખાઈ;	
નિર્દયતા લોભીપણુ, ખટ ગુણ કામની માહી.	૧૮
પરચુરણુ દોરા કર્યા હિત શીક્ષાને કામ;	
રાયપર અમદાવાદમાં, રહીને માસુખ રામ.	૧૯

છપો.

કુમીત્ર તેને જાણુ સમક્ષ મીઠું બાલે.
 પુઠ દીઠ પાપીષ્ઠ, છોડીઆં જુઠા છોલે,
 દરસાવે ઉપર પ્યાર, પ્યારથી બળેજ મનમાં;
 ચઢાવી સાધે કામ રઝળતા મુકે રણમાં,
 મિત્રો સમજે મન વીશ્ય, સારમીતમાં છે નહીં;
 કે માસુખ તજશે નહીં, તો જીતી લેશ્ય જાળ મહી, ૨૦
 પુત્ર તેહનું નામ પીતાનું વેણુજ પાળે,
 જીવતી તેને જાણુ, મહ્યાધી મુખજ આસિફ

માત્ર તેહને જાણ્ય, સીર સંકટપર આપે;
 બંધુ તેને જાણ્ય, બીડતો ભાતનિ કાપે.
 પિતા તેહનું નામછે રણ માથે રાખે નહી,
 કે માનુષ્ય સંસારમાં, માત સતી સારી સહી. ૨૧

કંકડો. ૭૬

“ મારા હરી વીનાએક વાત સરવે સુનીરે એરાગ
 કકા યાકચો કોડ ઉપાસન કરીનેરે,
 આ કંકડ ગયા અવતાર ફેરા કરીનેરે;
 મુસ્તક ઉપર મારે તે ન સમજીએરે,
 “આ) કરણી છોડી કુરે ધર ન જાણીએરે. ૧
 ખખખા ખોટા ખેલ માંહી મચ્છોછુરે,
 કરીને અધ અંબાર પ્રાદ પચ્છોછુરે;
 ખોટી ખુચ્છો માંહ વલખાં મારેરે,
 પણ સારી વાત લગાર કાન ન ધારેરે,
 ગગા ગર્વ ધરીને મનમાં રીઝેરે,
 પણ ગુણ નીધી પુરણ બ્રહ્મ વુજને ખીજેરે
 ગંદી દેહનુ સુમાન છેજ નકાસુરે,
 માને નહી તેા મુઠ જો શય સાસુરે. ૩
 ધધા તનનો ધાટ જોવા જોવોરે.
 પણ યાય પલકમાં ફાક અચંખો એવોરે;
 આશાને વીસવાસે ખતા ખાશેરે;
 અડતાં પડશે નેટ પછી પસ્તાશેરે. ૪

ચચા ચીતડુ ચોરે અંધન નાંખોરે,
 સ્નાન અને વૈરાગ પાસે રાખોરે;
 ચતુર ચક્ષુ ઉરનાં કાઢી ઝાંખોરે,
 નીરબય થઇ ભગવંત મુખેથી ભાંખોરે
 છછા દીઠુ શુન છતમાં છાંખોરે.
 કુર્ચો પ્રવાસ અપાર તોય ન થાક્યોરે;
 લાભ ન દીઠો લેશ માયા છળશેરે,
 આ હજુ હાથમાં દાવ વેળા વળશેરે. ૬
 જળે જીવ્યું ફોક જકતે ન જાણ્યોરે,
 આ બકત ખની ભગવંત રંગ ન માણ્યોરે;
 નારાયણશુ નેહ નરણે નાણ્યોરે,
 આ વ્યર્થ ગઓ અવતાર તરીલો તાણ્યોરે. ૭
 ઝઝા ઝટ પટ ચેત કાળજ કુરોરે,
 ખાધો રાણો રાય કાયર શૂરોરે.
 વિષય સાર વિષયાલો વિપ્રીત થાશેરે,
 પીતામાંતો પ્રાણ પલકમાં જાશેરે. ૮
 ટટા તારો ટેક રેશે નાહીરે
 આ રહીશ રઝળતો છેક મારગ માંહીરે;
 માટે આશય ધશતણો વુ લેનેરે,
 આ મમતા મોટી મૂઠ જવાદેનેરે. ૯
 ઠઠા ઠગસે નેટ ઠગણી માયારે,
 રેહુશા ઠાઠાઠોઠ વેળ વાણ્યારે;

- આ માત ઉદરમાં ફરી અવતરવું પડશે,
 ઓ અલ્યા જીવ અસાન જીતીઓ જડશે. ૧૦
 ડડા ડાહાપણ દૂર કરી શું બેઠીરે.
 જીડા સુખમાં શુંજ સંતઠ પેઠીરે;
 મનની મોજે જીવડા જોખમ સેહશેરે,
 હર વાગે કર કીધેલ કોને કેહશેરે. ૧૧
 ઢઢા ઢોલ વગાડીને હું કહુછું.
 જીડા સુખને શીદ બરેસે રહુછું.
 દુખ રૂપી સંસાર છે શીદ જાણીરે.
 માટે પ્રભુ પર પ્રીત અંતર આણીરે ૧૨
 તતા તરણી માત પિતા સુત બંધુરે.
 નિજ સ્વારથને કાજ વળગ્યું સંધુરે.
 સાર સૌ લેવાને અવસર કેહશેરે.
 દુખ સમે સૌ દુર જઘને ખેસેરે. ૧૩
 થયા પંથ નિતીને નિત્ય સંચરજીરે.
 કામ ક્રોધ મદ લોભ મોહ પરહરજીરે.
 આ કુર કરમ આચરતા ડંડ્યા ડરજીરે
 ધરણીધરનુ ધ્યાન રૂઢમાં ધરજીરે. ૧૪
 દદા મનુષ્યાદેહ અમર માગેરે
 પણ એવાને આ રત હાથ ન લાગેરે.
 તેહ તમરે હાથ સેજે ચડીધુંરે,
 પણ લેવાએ નહી લાવ છુટી પડીધુંરે. ૧૫

- ધધા ધર્મ ધરીને ધીરજ રાખેરે
 સત સંગતનો સાર જાગારક ઝાંખેરે.
 ધરખ્યા દેશ વિષેય કલેશજ કાપેરે
 એક બજી હરી અન્ય આથ ઉઘાપેરે. ૧૬
 નના મરવુ નેટ નીયમ મોટોરે.
 વાર યુદ્ધની દેહ પડ્યો પરપોટોરે.
 નથી કુટતાં વાર કામ કથનથેરે.
 આ થોડામાં લે સાર બવ બવ ટળથેરે. ૧૭
 પપા પરઉપકાર પ્રભુને વાલોરે
 તન મન ધનથી ધોર ધરમને આલોરે.
 દુખિયારાનું દુઃખ હરિ સુખ આલોરે
 કરતા જાણી ધથ મરવજ ટાળોરે. ૧૮
 ફક્ક ફોકટ નેટ ફાંફાં મારે રે
 કુલ્યો શુજ કરે છે કોણજ તારે રે.
 જુઠોછે સંસાર માયા જુઠોરે,
 જનવું આળ્યા જેમ વાળી મુઠોરે. ૧૯
 બળ્યા બહુ બહુ વાર તુ અથડાઓરે.
 નીચ નરકની માંછ તુ લપટાઓરે.
 કલ્પ ગુમાળ્યા કંઈ ઠીક ન કીધુરે
 હરી અઘીત મુકી નીચ વિખડુ પીધુરે. ૨૦
 બબા બવ બઝવંત બજે નવ ધરથોરે.
 નિંદ્રા જડતની જોહ તેથી ન ડરથોરે.

- આવામનનું સંકટ જ્યમ ત્યમ હરવુંરે.
 રહી નિતીમાં જમ જનન નિત્યે કરવુંરે, ૨૧
- મમા છે મસ્તાન માયા મોટીરે
 મોહ જાળમાં મૂળ્ય નાંખ્યા કોટીરે
 અજગી કીધી આપ તે નર તરીઆરે.
 મુખે આધિ માર કામ ન કરીઆરે. ૨૨
- યયા યસમુખથી જોજન હરીના ગાતારે,
 સંકળ કર્યો અવતાર ધન્ય તેની માતારે;
 સમજ્યા તેતો સુત ખીજા પાહાણારે,
 જનુનીને ધિકાર સાર ન માણારે. ૨૩
- રેરા રત સુંદીર અમર કૃણ એછે રે,
 કરી ન આવે હાથ શું મુકી દેછેરે;
 રહ્યું કોઇનું જોખન તારું રેશરે,
 એ જુઠાનો આશ કુખડું દેશરે. ૨૪
- લલા લંપટ લાજ નથી કંઈ ધરતો રે,
 લુટાઓ જે વન તેમાં કરતોરે;
 જગ જુઠામાં લાવ સાચો લેનેરે,
 નિર્મળ યજ્ઞને નામ હરીનું દેનેરે. ૨૫
- જવા સંચો પંચજુતનો બારીરે,
 કૃણ એતન પરપ્રજા તણી સુખકારીરે;
 કરેલ કરથી કર્મ સાથે આવેરે,
 બલી ખુશી વાસનાજ અમર કાવેરે. ૨૬

શશા પદછે મેષ્ટ જ્ઞેને હાથેરે,
 એ અખીલપતી આરાધ શીરની સાથેરે;
 ટળશે તનના તાપ પાપ પ્રજ્વળશેરે,
 મટશે મહા જંજળ મુખ સૌ મળશેરે; ૨૭
 સસા સાચી શક્તિ મારી માનીરે,
 તજજે મનનો મેલ પામર પ્રાણરે;
 પરનિંદ્યા પરનાર પરધન તજજેરે.
 માગી પાપની ક્ષમા અંગ ઉપરથી સજજેરે. ૨૮
 ધપા પીત વ્રધા શીર અગની વેઢધોરે,
 ક્યાંથી આબો ક્યાં જહશ વિચાર ન પેઠોરે;
 યની ખામલો અતી ખાવરા બેઠોરે,
 છાતી ઉપર કાળ નાંખ્યો હેઠોરે. ૨૯
 હ હા હરી ખુણ માટે હુતે ગાજેરે,
 રમે હારતો હામ હવે શુભ કાજેરે;
 ભવ સાગરમાં નામ નૌકા મોટુરે;
 ઉતરશેજી પાર ચીતજે ચોટયુરે. ૩૦
 કકો બાવે જ્જન સુણસે ગાજેરે,
 ટળશે તનના તાપ નીરમળ થાજેરે;
 પ્રજ્જે પ્રોઢાં પાપ પદ શુભ મળજેરે,
 આધી વ્યાધી અન્ય ઉપાધી ટળજેરે. ૩૧
 સુંદીર અમદાવાદ શોભા વાણુરે,
 આ રાયપર તેની માંહછે રૂપાણુરે;

વાશી માહાસુખરામ ઔદિય આપેરે,

કકો કીધો પુણ્ય પ્રભુ પ્રતાપેરે.

૩૨

મંદ મતીછુ દીન બુધી થોડીરે,

કરળે દોષજ માફ કહું કર જોડીરે;

ઓગણી એકત્રીસ આશીન માસેરે,

કકો કીધો કોડ પુર્યો અવિનાશેરે.

૩૩

કેકું વિશે છપો.

કેકું તણો વીશ્વાસ કરે જન જે ક્રોધ હોસે

પસ્તાશે બહુ પેર, પોક મેલીને રોષે,

જાણી સાર લગાર, પ્યાર કરી લેવા ધાશે;

કુખ અને દાળીદ્ર, હશે તેથી બહુ થાશે

સ્નેહી સમળે સારમાં, કોકાણે જમ જમ્યું પડે

કહે માસુખ નીર વીત થઇ, નિચ કીચે અથડઇ પડે

છપો સોખત વિશે.

શાળ દાળને સંગ, બાત નામ બદલાયું

નીર્મળ કેવઇ નીત આચડી જુગ લેવાયું

કુધે કીધો સંગ છાશનો જ્યારે પ્રીત્યે

દધી ખાટુ ત્રત કાળ થઇ વલોવાયુ નિત્યે;

પકવાન કરે શેર પંદર તણુ ઝેર જરા જો જાય છે

કે માસુખ સંગે કરી, ઝેર ખરોખર થાય છે

છપો.

અફીણીઆનો સંગ અફીણી નિશ્ચે કરશે;

(૧૦૨)

આમ જુગારી જન જુગટીઆ સાથે ફરજો
 ઓરે તણો કરી સંગ ઓરી કરવાને ચાહે;
 કરી કાવરનો સંગ સુરા પગ પાછો ધામે;
 અસર ચઢે સોબત તણી સંદે કહ્યો એમાં નથી,
 માહાસુખ સોબત કરો પરચમ પારખી પ્રેમથી.

